Betül'ün Günlüğü-1

olmazsa olmaz

şebnem güler karacan

DİB YAYINLARI

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 1165
Çocuk Kitapları: 292

Yayın Yönetmeni
Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Resimleyen
İlknur Salman

Grafik&Tasarım
indosa

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Gökçe Ofset Matbaacılık
0312 395 93 37

2. Baskı
Ankara 2016

Eser Ön İnceleme Kararı: 11.03.2014/05

ISBN: 978-975-19-6463-2
2016-06-Y-0003-1165
Sertifika No: 12930

Diyanet İşleri Başkanlığı
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı
No: 147/A 06800 Çankaya/ANKARA
Tel: 0312 295 72 93-94
Fax: 0312 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış:
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 - 295 71 56
Faks: (0 312) 285 18 54
e-posta: dosim diyanet.gov.tr

Allah'ı Çok Seviyorum

Sevgili Günlük,

Bugün çok maceralıydı. Heyecandan kalbim duracak sandım. Kardeşlerim Ayşe, Burak ve ben, dedemle birlikte lunaparka gittik. Lunapark çok eğlenceli bir yer ama bugün ne yazık ki bizim için hiç eğlenceli olmadı.

Dönme dolaba binmeye karar verdik. Dönme dolap bir tur döndü, sonra ikinci tur, sonra bir daha derken, birdenbire "Gırcc" diye bir ses duyduk. Neye uğradığımızı şaşırdık o anda. Dedem de telaşlandı, her hâlinden belliydi. Çünkü ses, tam da bizim oturduğumuz koltukların olduğu bölümden geliyordu.

Aşağıdaki adamlar koşuşturmaya başladılar.

Dönme dolabı durdurdular. Biz de tam tepede kalakalmıştık. Başka bölümlerde oturan insanlar da bize bakıp bağırıyorlardı. O sırada bağrışmalardan korkan Burak da,

- AAAaaaaaaa, diye çığlık atmaya başladı.

Ayşe ağlıyordu. Benim ise korkudan sesim çıkmıyordu. Dedem bir anda,

- Şişşt, dedi.

Hepimiz ona döndük.

- Korkmayın çocuklarım, Allah büyük, dua edin, dedi.

Hepimiz dua etmeye başladık. Burak ellerini açmış:

- Allah'ım noluy bizi kuytay, diyordu.

Lunapark çalışanları koşuşturup dururken, çığlığa benzer bir düdük sesi duyduk. Kırmızı bir itfaiye arabası "dadi dadi" diye siren çalarak lunaparka girdi.

– Dede bak, yine cıyc yapıyoy bu dönme dolap! diye seslendi Burak. Dedem,

– Dua edin çocuklar, dedi.

Herkes yine dua etmeye başladı. Birkaç dakika sonra itfaiye kocaman bir merdiveni bize doğru uzattı. Tam da merdivenin ucunda bir itfaiyeci amca duruyordu.

- Gelin bakalım, korkmadan gelin yanıma, dedi.

Önce Burak'ı ona doğru yolladık. Burak merdivene geçti ama aşağı inmek istemiyordu.

- Ablam da gelsin, dedem de gelsin, diyordu. Dedem,

- Burak, oğlum sen in yavrum. Geliyoruz biz de, dedi,

Burak'ı başka bir itfaiyeci amca merdivenlerden indirdi. Biz de sırayla merdivenlere geçtik. Aşağıya indiğimizde Burak bize sarılıp hüngür hüngür ağladı.

- Dedeciğim, Allah gökyüzünde otuyduğu için mi biz kolayca kuytulduk? O bizi tuttu mu, diye sordu. Dedem gülümsedi:

- Burak, Allah her yerdedir. O çok güçlüdür ve ne isterse sadece "ol" demesi yeterlidir.

O şey hemen oluverir. Yeryüzünde, gökyüzünde, uzayda hiç fark etmez.

- Yani Spaydıymenden daha mı güçlüdüy?

Dedem ve yanındaki itfaiyeci amca bu soruya çok güldü. İtfaiyeci amca,

- Oğlum, Spiderman film kahramanı, uydurma o uydurma, dedi. Dedem,

- Allah her şeyi yarattığı için, ondan daha güçlü başka bir şey yoktur, dedi.

Burak soru sormaya devam ediyordu:

- Peki neyde otuyuyoy? Ona nasıy teşekküy edebiliyim?

Dedem Burak'ın yanına eğildi:

- Benim akıllı torunum, Allah her yerdedir. Biz onu göremeyiz çünkü o çooookk büyük, biz ise çok küçüğüz. Ama iyi insan olursak, O'nu ancak cennete gittiğimizde görebiliriz.

Burak'ın kafası karışmış gibiydi ve canı da biraz sıkılmıştı:

- Tamam da ben Allah'a nasıl teşekküy edeceğim? Dedem gülümsedi:

- Dua edersen, teşekkür ederim Allah'ım dersen o senin duanı duyacaktır. Ayşe, Burak'a sarıldı:

- Sen çok mu korktun, canım kardeşim benim, diye sordu.

7 yaşında ama yine de Burak'ın ablası. Burak'ı korumaya çalışıyor ve ona ablalık yapıyordu. O da biraz korkmuş ve yorulmuştu.

- Dede, Allah her yerde diyorsun, yani şimdi hem bizim yanımızda hem de başkalarının. Herkese yardım ediyor. Allah bu kadar çok şeyi yaparken hiç yorulmuyor mu?

Dedem Ayşe'yi kolunun altına aldı:

- Allah hiç yorulmaz, eşi benzeri yoktur O'nun. O dilerse olur, dilemezse, bir yaprak bile kıpırdamaz kızım.

Burak bu söylenenlerden çok etkilenmişti:

- Vay canına dedeciğim! İyi ki dönme dolabın tepesinde kalmışız, hehehe.

Eve geldiğimizde Burak'ın olayları annemlere anlatmasını görmeliydin. Annem,

- Dünya bu kadar güzel yaratılmışsa, cennet kim bilir nasıldır, değil mi oğlum, derken Burak'ın gözlerinin içi ışıldıyordu.

Sevgili Günlük,

Bugün önce korktuk ama sonra Rabbimizin bizi ne kadar çok sevdiğini hissettik. Şükürler olsun.

OKUL

Beyin Mucizesi

Sevgili Günlük,

Sabah okula gelir gelmez çantamı bahçeye bırakıp, arkadaşlarla koşmaya başladım. Bu koşmaca oyunu son günlerde okulun en eğlenceli yönü. O kadar eğleniyoruz ki, anlatamam.

Beren, Merve, Yakup, Aycan, Nesrin ve Zeki oynuyordu ben gittiğimde. Hemen katıldım ben de. En son gelen ebe oluyor, oyunun kuralı bu. Ben de ebe oldum ve deli gibi oradan oraya koştuk. Ben Merve'yi yakalayayım derken, oyunda oynamayan bir kızı yakalamışım, sanırım heyecandan kafam karıştı. Kız bana,

- Bırak beni neden çekiştiriyorsun, diyor.

Ben de,

- Merve ebesin, diye avaz avaz bağırıyorum.

Sanırım çok koşmak bana yaramadı. Sağımı solumu göremedim bir anda. Neyse, özür diledim ve kızı bıraktım, tekrar koşmaya başladım. Arkadaşlar benim hâlime o kadar güldüler ki anlatamam. Bu sefer birini yakalamalıydım, çünkü ebeliğim bayağı uzun sürmüştü. Sanırım herkes benden hızlı koşuyordu. Asıl sorunum da buydu.

Aycan'ın peşine takıldım "Yakalayacağım seni!" diye bağırıyordum, bir yandan da koşuyordum. Aycan benim bu kadar bağırmamdan telaşa kapıldı sanırım. Çöp kutularının yanından kaçayım derken, kafasını fena şekilde çarptı. O kafasını çarpmış, ben hâlâ "Seni yakaladım!" diye bağırıp seviniyorum. Neyse, Aycan'ı yerden kaldırdık, üstünü başını silkeledik. Ama bizim Aycan sanki gitti, yerine başka biri geldi. Garip garip bakıyor ve yemek pişirmekten bahsediyor. Bana da "Anne" diyor.

Bu işte bir gariplik olduğunu anladık ama ne olduğunu anlayamadık.

Öğretmenlerimiz olaya el koydular. Ambulans çağırdılar ve Aycan'ı hastaneye götürdüler. Hepimiz o kadar üzüldük ve korktuk ki, anlatamam. Aycan "Anne!" diye ağladı ambulansa binerken. Bir yandan da beni gösteriyordu. Neyse, baktılar ki olmayacak, beni de aldılar ambulansa. Beni annesi sanıyordu, ne yapacağımı şaşırdım. Ambulanstaki doktor abla,

- Başını kötü vurmuş sanırım. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir, İnşallah çok ağır bir vaka değildir, dedi.

Ben bildiğim bütün duaları okudum. Aycan da bana sarılıp,

- Anne bana kek yapar mısın, dedi.

Ambulanstaki doktor abla,

- Vücudumuzdaki bütün organların faaliyetleri beyin tarafından kontrol ediliyor. Başına aldığı darbeyle ani bir hafıza kaybı geçiriyor olabilir, dedi.

Geçici olması için daha çok dua ettim.

Doktor abla beni öptü:

- Üzülme, Allah'ın izniyle arkadaşın iyileşecek, dedi.

- İnşallah, dedim.

Doktor abla benim çok üzüldüğümü fark ettiği için, benimle devamlı konuştu. Aslında Aycan ile konuşsa daha iyi olacak ama Aycan sadece "Anne!" diye bağırıp bana sarıldığı için, onunla konuşacak bir şey yoktu. Hemşire abla bir yandan Aycan'a ilaç veriyordu. Aycan ise arada bir elini kolunu sallıyordu. Ama isteyerek yapmıyormuş. "İstem dışı" dedi doktor abla.

Beyinle birlikte bütün sinir sistemi, yaklaşık 30 milyar hücreden oluşuyormuş. Ve sinir hücrelerinin toplam uzunluğu 760 bin km'den fazlaymış. Dünya ile Ay arasında gidip gelme mesafesi kadarmış. Vücudumuzda ne kadar sinir hücresi varmış öyle, gerçekten çok şaşırdım.

- Beynimizdeki sinir hücrelerinin sayısı 10 milyardan fazladır, dedi doktor abla.

Beynimizde her an milyarlarca işlem gerçekleşiyormuş. Ne kadar harika değil mi? Bu mucize değil de nedir sizce? Yüce Allah bize çok güzel bir hediye vermiş, yani beynimizi. Bizim için bundan daha değerli bir şey olabilir mi?

Aslında bir bardak suyu elimizde tutmak, bilgisayarda yazı yazmak, kapıyı açmak, top oynamak bunların hepsi çok karmaşık işlermiş. Beyin bir kontrol merkeziymiş ve vücudumuzda olup biten olayları kontrol ediyormuş. Aycan'ın kontrol merkezinde bir problem oldu sanırım. O kadar üzüldüm ki.

Aycan ambulanstan indirilirken bana bakıp "Babaaaaaa!" diye bağırdı bu sefer. Sanırım hasar büyük. Üzüntüm daha da arttı. Durmadan dua ettim. "Allah'ım, arkadaşıma yardım et, Allah'ım, onu koru." dedim. Biraz sonra onu bir odaya aldılar. O sırada öğretmenimiz geldi.

- Biraz daha dikkatli oynasanıza kızım, dedi

Ne kadar da haklı ama isteyerek olmadı ki, hiç

zarar vermek ister miydim arkadaşıma?

Beynimiz tam bir mucize aslında. Bundan daha gerçek bir mucize olabilir mi? Bir anda milyarlarca işlemi yapabiliyor. Bir bilgisayarın ne kadar da geniş kapasite ile çalıştığını düşünürseniz, beynimiz o bilgisayarlardan daha çok gelişmiş ve daha güçlü bir kapasite ile çalışıyor aslında. O kadar önemli olan beynin bir zarar görmesi, Aycan'ın hayatında da çok büyük problemlere sebep olabilir. Bunu düşününce, tekrar dua etmeye başladım:

"Allah'ım, arkadaşıma bir şey olmasın inşallah" diye belki de, yüzlerce kez söyledim.

Oda kapısı aralandı, doktor abla dışarı çıktı. Yüzü gülüyordu:

- Geçmiş olsun, Aycan'ın durumu gayet iyi. Allah'a şükür ki, geçici bir hafıza kaybı ile atlattık.

Ben sevinçten ne diyeceğimi bilemedim.

Yani
bana baba
demeyecek
değil mi?

dedim sadece.

Ağzımdan dökülüverdi bir anda. Beynimin bana oynadığı bir oyun muydu bu? Aklımdan geçeni söyleyivermiştim. Öğretmenim ve doktor abla çok güldüler. Olsun gülsünler, arkadaşım iyi olsun da. Dualarımı kabul ettiği için Rabbime ne kadar şükretsem az.

Aycan bu gece hastanede kalacak. Tedbir için böyle olması gerekiyormuş.

Sevgili Günlük,

İşte bugün de böyle geçti. Fazla heyecanlıydı anlayacağın. Yalnız, beyin cidden bir mucize, bunu da iyice anlamış olduk.

Peygamberleri Çok Seviyorum

Sevgili Günlük,

Okula gelir gelmez çantamı sırama koyup, arkadaşlarımın yanına indim. Bahçede oturmuş sohbet ediyorlardı. Dersin başlamasına 20 dakika kadar zaman vardı. Koşmaca oynadığımızda başımıza gelen hastane olaylarından sonra, artık koşmuyoruz. Daha sakin oyunlar oynamaya karar verdik.

Arkadaşlarımın yanına gittiğimde, Yakup sesli sesli kitap okuyordu. Okuduğu birkaç satır hepimizi çok etkiledi.

Güneş'ten çıkan ışınlar, 8 dakika 20 saniyede Dünyamıza ulaşıyormuş. Bu ışınların geldiği yol, 150 milyon kilometreymiş.

Ne kadar uzun bir yol olduğunu düşünemiyoruz bile. Allah, Güneş'i bizim için yaratmış ve ışığından, ısısından bedavaya faydalanabiliyoruz. Aycan hemen atıldı:

- Allah, bizim için daha neler yaratmış ama biz kıymetini bilmiyoruz, dedi. Ne kadar da doğru söyledi.

Tam o sırada okulun bahçesinde oynayan çocuklardan birinin hızla vurduğu top bize doğru gelmeye başladı. Az kalsın korkudan bayılacaktım, çünkü top, tam da Aycan'ın kafasının üstüne geldi.

Aycan daha geçen gün hafıza kaybı geçirmişti biliyorsun. O kadar korktum ki, anlatamam sana. Neyse, ucuz atlattık. Aycan yine hafızasını kaybedip beni babası sanırsa, çok üzülürdüm. Neyse ki korktuğum olmadı.

Öğretmenlerimizden biri olanları görmüş, koşarak yanımıza geldi:

- Aycan iyi misin kızım, diye sordu. Aycan gülümsedi:

- Bir şey olmadı öğretmenim, iyiyim.
Öğretmenimiz etrafa göz gezdirirken Beren,

- Baksanıza, okul bahçesinde bile yalnız değiliz. Allah, bize burada öğretmenleri koruyucu olarak göndermiş, dedi.

Dedemin söylediği bir söz geldi aklıma:

- Allah, bize doğru yolu göstermesi için peygamberler göndermiş. Hayatın akışı içinde kaybolup gitmeyelim, ahirete hazırlanalım diye.

Dedemin sözlerini bütün arkadaşlarım çok beğendiler. Yakup elindeki kitabı bırakıp,

- Deden ne güzel söylemiş Betül, dedi.

O sırada yanımızda duran öğretmenimiz konuştuklarımızı duymuş,

- Aferin size, ne güzel sohbetler ediyorsunuz öyle. Yakup sen artık futboldan başka şeyler de konuşuyorsun bakıyorum da, dedi.

Yakup futboldan başka şey konuşmazdı genellikle. Hangi takımın maçı var, kim kimi yenmiş, maçtaki olaylar. Hepsini biliyordu da, derse gelince pek mutlu olmuyordu nedense.

Öğretmenimiz,

- Peygamberlerden bahsediyordunuz duyduğuma göre, üstün insanlardır peygamberler. Dürüst, güvenilir, zeki insanlardır.

Asla günah işlemezler... Yakup hemen atıldı:

- İlk peygamber Hz. Âdem aleyhisselam, ben bunu biliyorum öğretmenim. Öğretmenimiz,

- Peki son peygamberimiz kim, deyince Beren atıldı:

- Hz. Muhammed sallallahü aleyhi ve sellem. Öğretmenimiz gülümsedi:

- Evet, ondan başka peygamber gelmeyecek. Kur'an'da da 25 tanesinin adı geçiyor. Peki, bana kim peygamberlerden beş tanesinin ismini sayabilir? Yakup her zamanki gibi öne atıldı:

- Ben sayarım öğretmenim. Hz. Muhammed... Iııı... Şeyyy...

Beren parmak kaldırdı:

- Ben söyleyebilir miyim öğretmenim, Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa, Hz. Muhammed. Öğretmenimiz,

- Aferin sana Beren, dedi. Size peygamberlerle ilgili birkaç şey daha söyleyeceğim. Nuh Peygamber insanlara gemi yapımını öğretmiştir. İbrahim Peygamberi ateş yakmamış. Sizce insanlar bundan ne öğrenmiş olabilir?

Kafa karıştırıcı bir soruydu sahiden de... İbrahim Peygamber'i ateşin yakmaması, insanlara ne öğretmiş olabilir ki? Hepimiz birbirimize baktık, şaşkındık. Öğretmenimiz gülümsedi:

- Allah dilerse ateş, serin bir hâle dönüşebilir. Her şey Allah'ın izniyle ve dilemesiyle olur.

Aycan, muhteşem bir fikir bulmuş gibi atıldı:

- Bir de yanmayan elbiseler üretilebileceğini göstermiş olabilir mi?

Hepimiz gülüştük. Öğretmenimiz,

- Neden olmasın, peygamberler örnek insanlar. Yaşadıkları her şeyde bizim için bir ders vardır.

İsa Peygamber ümitsiz hastalıklara çare bulmuş.

Öğretmenimiz bunu da sordu bize:

- Peki insanoğlu bunun sonucu olarak ne öğrenmiş olur? Hemen atıldım:

- Tıbbın gelişeceğini anlatmış olabilir mi öğretmenim?

- Evet, aferin sana Betül, dedi öğretmenim.

Süleyman Peygamber, rüzgârla yolculuk edermiş, bunun bize öğrettiği şey ne olabilir diye düşünürken, Yakup atıldı:

- Rüzgâr gibi oynayan futbolcular olduğunu gösterir mi acaba?

Yakup her zamanki gibi aklına eseni söylemişti. Öğretmenimiz,

- Yakup, nerden geliyor aklına böyle şeyler? Süleyman Peygamber, rüzgârla yolculuk ederek belki de uçağın bulunabileceğine dair zihinlerde bir yol açmıştır. Bilemiyoruz ama neden olmasın değil mi? dedi.

O sırada derse giriş zilimiz çaldı. Öğretmenimiz,

- Hadi bakalım şimdi ders zamanı, diye seslendi.

Ne kadar çok
şey öğrenmiştik.
Peygamberler, seçilmiş
insanlar ve her konuda
bize öncü olmuşlar.

Piknik Zamaaanı!

Sevgili Günlük,

Pazar günleri horul horul uyumaya bayılıyorum ama bu pazar sabah erkenden uyandım ve okula gittim. Niye mi? Çünkü okulumuz, büyük bir piknik düzenledi ve pazar sabahı erkenden okulda olmamız gerekiyordu. Günlerdir her evde hazırlık var. Pastalar, börekler, dolmalar... Annem o kadar çok şey yaptı ki, okula giderken zor taşıdım.

Okuldaki herkes bir şeyler hazırlıyordu. Öyle bir soframız oldu ki öğretmenimiz,

- Halil İbrahim Sofrası dedikleri işte bu, dedi.

Tam tamına 10 otobüs dolusu çocuk ve öğretmen. İşte piknik dediğin böyle olmalı.

Pikniğe gelmenin en zor tarafı, Pazar sabahı erkenden uyanmak ve evden kaçmaktı. Evet evet, evden kaçmak diyorum! Kardeşim Burak,

- Ben de pikniğe gitmek istiyoyum,

diye o kadar çok ağladı ki...

İki gündür evin kapısında nöbet tutuyordu. O yüzden sabah evden gizlice kaçmak zorunda kaldım. Onu götüremezdim, çünkü daha çok küçük ve öğle uykusu uyumadığı zamanlarda çok huysuz oluyor. Hem ben arkadaşlarımla oynayınca, onun canı sıkılacaktı. Aslında çok üzüldüm, ama annem,

– Olsun kızım, haftaya biz de ailece pikniğe gideriz, olur biter. Çok küçük o, unutur birazdan, deyince rahatladım.

Piknik harikaydı... Arkadaşlarımla top oynadık, ip atladık. Saklambaç oynarken, kaybolanlar ve koşarken yere düşenler oldu ama yine de her şey çok güzeldi. Yemeklerimizi yemek için sofranın başına geçtiğimizde hepimiz kurt gibi acıkmıştık. Öğretmenimiz,

– Ellerinizi yıkadınız mı, diye sordu.

O kadar koşturmuş, oynamıştık ama sofraya gelirken ellerimizi yıkamamıştık. Birbirimize baktık:

– Yoooo, dedik.

Aynı koro gibiydik bunu söylerken.

Öğretmenimiz güldü:

- Yoooo korosu, hadi gidin ellerinizi yıkayın da gelin.

Herkes piknik alanındaki çeşmelere koştu. Ellerimizi, yüzümüzü yıkadık, sofranın başına geçtik.

- Yemeğin bereketi yemekten önce elleri, yemekten sonra da elleri ve ağzı yıkamaktır, dedi öğretmenimiz.

Peygamberimizin hadislerinden biriymiş. Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmenimiz,

- Yemeğe başlamadan önce sofra duasını okumayı unutmayalım. Sofranın bereketini artırmak için sofra duası çok önemlidir. Sofra duası yemekten önce veya sonra okunabilir. Verdiği nimetler için Allah'a şükretmeliyiz çocuklar, dedi.

Öğretmenimiz duayı okudu, biz de onunla birlikte tekrar ettik.

- Soframıza bereket, vücudumuza sıhhat, dünyada kalanlara selamet, ahirete gidenlere rahmet eyle. Bizlere iki cihanda güzellikler ihsan eyle. Her türlü felaketlerden koru Rabbim. Amin.

Yemek yemeye başlarken hep birlikte ve yüksek sesle ”Bismillahirrahmanirrahim” diyerek besmele çektik. Sanki bütün piknik alanı duydu söylediğimizi, ağaçlar, toprak, gökyüzü, bulut. Sanki onlar da bizimle birlikte “Bismillahirrahmanirrahim” dedi.

Aycan’ın annesinin yaptığı börekler, günün konusu oldu. O kadar lezzetliydi ki, Yakup üç taneyi birden yutmaya çalışırken az daha boğulacaktı. Öğretmenimiz,

- Oğlum tabakları da yiyeceksin, yavaş biraz, deyince hepimiz çok güldük.

Öğretmenimiz yemek sırasında, sağ elle yiyip içmenin sünnet olduğunu anlattı. Bu sırada sofranın en başındaki keke ulaşmak için arkadaşlarının üstünden atlamaya çalışan Yakup’a dönüp, herkesin tabağın kenarından ve kendi önünden yemesi gerektiğini de hatırlattı.

Yakup piknik boyunca getirilen her yiyeceğin tadına baktı. Sofradan kalkmaya hazırlandığımız sırada ise, yere yuvarlandı. O kadar çok yemişti ki,

yürüyecek, hatta sofradan kalkacak hâli bile kalmamıştı.

- Karnıma taş doldurulmuş gibi hissediyorum öğretmenim, dedi. Öğretmenimiz,

- Ah be oğlum, ne vardı bu kadar yiyecek? dedi.

Sonra da Peygamber Efendimizin bir hadisini örnek verdi: "İnsanoğlunun belini doğrultacak kadar yemesi kâfîdir. Mutlaka yemesi gerekirse, midesinin üçte birini yemeye, üçte birini içmeye, üçte birini de nefes alıp vermeye ayırmalıdır."

Sofradan kalkıp, ellerimizi ve ağzımızı güzelce yıkadık. Yakup ise oturduğu yerden bir saat kadar kalkamadı. Kalkacak hâli kalmamış, kocaman bir göbeği olmuştu.

Haaa! Unutmadan söyleyeyim: Fen Bilgisi ödevimi de bu piknik sırasında yaptım. Nasıl mı? Öğretmenimiz verdiği ödev için yaprak toplamamızı istemişti. O kadar ağacı bir arada görmüşken, bu işi de bitirmiş oldum. Ağaçlara zarar vermeden, yere düşen yapraklardan topladım ve çantama koydum.

Yakup oturduğu yerden,

- Benim için de birkaç tane yaprak toplar mısın Betül, diye bağırmaya başladı.

Onun için de birkaç yaprak aldım. Ne de olsa şu anda hasta sayılırdı ve ben bir arkadaşıma yardım etmiş oluyordum.

Otobüsler piknik alanına gelmeye başladığında, bu güzel günün de bittiğini anladık. Otobüse bindiğimizde, Yakup uyumaya başladı. Bir yandan da horluyordu. O kadar çok horladı ki, otobüsün motor sesinden bile daha yüksek bir ses çıkarıyordu. Okula gelene kadar hepimizin kafası kazan gibi olmuştu. Otobüsten inerken bir arkadaşımız Yakup'a,

- Ne kadar çok horladın, kafamız şişti, deyince Yakup,

- Ben mi? Ben uyumadım ki, sadece gözlerimi dinlendiriyordum, dedi.

Otobüsteki herkes gülmeye başladı. Gözlerini dinlendirmesi böyleyse, uyusa ne olacaktı kim bilir?

Sevgili Günlük,

Evet, yorucu bir gündü.
Yarın okul var ama yine de bu
piknik hepimize çok iyi geldi.
Şimdi kapanan göz kapaklarıma
daha fazla işkence etmeyeyim
de bir an evvel uyuyayım.

Kitaplar Yücedir

Sevgili Günlük,

Okulda kitap okuma yarışı yapıyoruz. Yaklaşık 3 ay oldu yarış başlayalı ve ben her ay birinci oluyorum. Çok mutluyum. Öğretmenlerim,

- Senin hızına kimse yetişemiyor Betül, aferin sana, dediler.

Okuduğum kitaplar boyumu geçti neredeyse. Annem benimle gurur duyduğunu söyledi dün akşam. Dedem de,

- Allah'ın ilk emri okumak. Kur'an'ın ilk inen ayeti 'Oku', dedi.

O da beni çok sevdiğini söyledi. Bu kadar çok kitap okursam, daha iyi konuşur, anlar ve bilgili olurmuşum. Ben de tam böyle biri olmak istiyorum.

kitaplarım
m
kardeşim
evim
sevgi
k
Z
dedem
A
j
hayat
ağaçlar
okulum
g
S
c
derslerim
b
ailem
H

Okulda okuduğumuz kitapları öğretmenimiz seçiyor. Biz kafamıza göre kitap okumuyoruz. Çünkü ne yazık ki bazı kitaplar zararlı da olabiliyormuş. Öğretmenimiz bizim için, yaşımıza göre kitaplar seçiyor ve biz de bundan çok memnunuz doğrusu.

Yakup şu anda en az kitap okuyan öğrenci. Öğretmenlerimiz her gün okuma saati yaptıklarında o da kitap okumaya başlıyor, okuma saati bittiğinde, o da okumayı bırakıyor.

- Yeter bu kadar, benim canım sıkılıyor, diyor.

Ben de dedemden öğrendiğim şeyi söyledim:

Kur'an'ın ilk inen ayeti, 'Oku', dedim.

Yakup çok şaşırdı:

- Sahi mi, dedi.

Başka bir şey söyleyemedi. Ama eminim ki, çok etkilendi. İlk duyduğumda, ben de çok şaşırmış

ve etkilenmiştim. Rabbimiz bizim okumamızı bu kadar isterken, biz daha başka ne yapabiliriz ki? Aslında "oku" ayeti sadece kitap okumak ya da okul okumak değilmiş, kâinat bir kitapmış ve onu da okumak gerekiyormuş. Dedem öyle söyledi.

Kur'an-ı Kerim, bizim en büyük rehberimiz. Neyi nasıl yapacağız? Neyi yapmalı, neyi yapmamalıyız onları anlatıyor bize. Biz de hayatımızı buna göre yaşıyoruz.

Bizim konuşmalarımızı duyan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenimiz,

- Kur'an-ı Kerim insanlara yol gösterir, dedi.

Yakup,

- Ama Kur'an-ı Kerim gönderilmeden önce de insanlar vardı yeryüzünde, onların rehberi neydi, deyince, öğretmenimiz anlattı:

- Hiçbir topluluk peygambersiz bırakılmamıştır. Allah, Cebrail (a.s.) aracılığıyla peygamberlere ya kitap ya da suhuf indirmiştir.

- Suhuf ne, diye sordu Yakup.

- Sayfaları az olan ilahi mesajlara 'suhuf' denir. Sayfası çok olanlar kitaptır. Yakup hemen atıldı:

- Ben dört büyük kitabı duymuştum. Ben de biliyordum hemen atıldım:

- Ben de biliyorum. Öğretmenim,

- Söyleyin bakalım, dedi.

Yakup biraz durdu, düşündü. Sonra tekrar durdu ve düşündü:

- Şeyyy, dedi. Ben dayanamadım:

- Dört tane kutsal kitap var öğretmenim. Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an-ı Kerim. En son kitap, son peygamber olan, Hazreti Muhammed (s.a.s.)'e gönderilmiştir.

Öğretmenimiz memnun olmuştu:

- Aferin sana Betül, dedi.

Yakup da aferin almak istiyordu. Hemen,

- Cebrail, Kur'an-ı Kerim'i Kadir Gecesi indirmeye başlamıştır, dedi.

Bizim konuşmalarımızı kenardan dinleyen Beren söze karıştı:

- Öğretmenim Kadir gecesi bu yüzden bin aydan hayırlıymış öyle mi, diye sordu. Öğretmenimiz başını salladı:

- Çocuklar, Kur'an dünyada da ahirette de mutlu olmanın yolunu öğretir bize. Ama anlamak için okumalı ve bol bol dinlemeliyiz, dedi.

Zil çalınca, sohbetimiz yarım kaldı. Ama sonraki derste öğretmenimiz bütün sınıfa konuştuklarımızdan bahsetti. Öğretmenimizin söylediği bir şeyi hepimiz çok beğendik:

"Kılavuzsuz doğruyu bulamayız. Bizim kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerim de bizim kılavuzumuz. Hayatta neler yapacağımızı, nasıl yaşayacağımızı ondan ve peygamberimizin hayatından öğreniriz.

Ne kadar da doğruydu. Hiç bilmediğimiz bir oyunu oynayacağımız zaman bile, biri anlatınca ya da onun kullanma kılavuzunu okuduğumuzda anlıyoruz oyunu. Hayatı anlamamızın yolu da, kutsal kitabımız ve peygamberimiz o zaman.

Sevgili Günlüğüm,
Bu arada bir şey daha öğrendik bugün. Gönderilmiş olan 4 büyük kitap içinde en son gelen ve hiç değiştirilmemiş olan kitap Kur'an-ı Kerim'miş. Diğer kitaplar zaman içinde değiştirilmişler.

Yakup hangi kitapların, hangi peygamberlere geldiğini de öğrenmiş. Ertesi gün okula geldiğimizde bize de söyledi. Sonra da unutmayalım diye, elimize kâğıtlar verdi. Evde bütün sınıf için tek tek yazmış.

Tevrat, Musa Peygamber'e; Zebur, Davut Peygamber'e; İncil, İsa Peygamber'e; Kur'an da son peygamber Hazreti Muhammed'e gönderilmiş.

Yakup'un bu güzel davranışı hepimizi çok mutlu etti. Yalnız 40 kişilik sınıfımıza tek tek yazması onu

çok yormuş. Son derse kadar ellerini ovuşturup durdu. Ben de,

- Bir tane yazıp, fotokopisini çekseydin ya, neden yordun kendini, dedim. Yakup güldü:

- O zaman bu kadar çok emek vermemiş olurdum. Hem 40 tane yazınca ezberledim, bir daha da unutmam.

Hepimiz çok güldük. Bu Yakup değişik bir çocuk...

Yalancının Mumu

Sevgili Günlük,

Yalancıları sevmem. Hem de hiç sevmem. Annem ve babam, her ne olursa olsun, doğru söylememizi ister. Çünkü yalan söylemeye başladığınızda, bunun sonu gelmez derler. Yalan o kadar kötü bir şey ki, sanki hastalık. O yüzden ben çok korkarım yalandan. Yalan, kişinin gerçeği saklayıp, bildiğinin aksini söylemesidir. Yalancılık, çok çirkin bir huy. Dinimiz İslam bu yüzden yalanı haram kılmış ve şiddetle yasaklamış.

Bu nereden mi aklıma geldi? Bugün sınıfta olanlardan... Neler mi oldu? Anlatacağım. Ama ondan önce küçükken söylediğim bir yalanın başıma neler açtığını anlatacağım sana. Artık şunu biliyorum ki, bir yalan söylediğin zaman başın

dertten kurtulmuyor. Çünkü onu kurtarmak için başka yalanlar da söylemek zorunda kalıyorsun. O yalan, başka bir yalan söylemene sebep oluyor, sonra yine başka bir yalan, öbürünü kurtarmak için başka bir yalan...

İlkokul birinci sınıfa yeni başlamıştım. Çok heyecanlıydım ve korkuyordum. Arkadaş edinememiştim, zaten hiçbirimiz birbirimizi tanımıyorduk ki. Canım sıkıldı ve tahtaya resim çizmeye başladım. Teneffüs boyunca o kadar çok resim çizmişim ki, tahta dolmuş. Zil çalınca da koşarak yerime oturdum. Öğretmenimiz sınıfa geldiğinde,

- Bu resimleri kim çizdi, diye sordu.

Küçüktüm ve öğretmenimin kızacağını sanmıştım. Hiç sesimi çıkarmadım. Ama bir yandan da korkuyordum. Sustum. Sınıftaki çocuklardan biri,

- Şu mavi tokalı kız çizdi, dedi.

O kadar kötü olmuştum ki anlatamam. O mavi tokalı kız bendim. Öğretmenim,

- Betül sen mi çizdin, dediğinde,

- Hayır, dedim birdenbire.

Ses çıkarmayarak bir yalan söylemiştim. "Hayır" diyerek bir yalan daha söylemiştim. Etti mi iki yalan? Hem de daha okulun ilk günleriydi, öğretmenim beni "yalancı" olarak tanıyacaktı. Hâlbuki hiç yalan söylemezdim, korktuğum için böyle olmuştu işte. Öğretmenim bana baktı:

- Betül, dedi soran gözlerle.

Ağladım, hüngür hüngür ağladım:

- Bana kızarsınız diye çok korktum. O yüzden sesimi çıkaramadım. Ben yaptım öğretmenim, diye ağladım. Öğretmenim başımı okşadı:

- Kızacak ne var bunda? Resimler çok güzel. Ben de kim çizdiyse okuldaki resim kursuna yazdıralım diye düşündüm, deyince ne yapacağımı bilemedim.

O günden ve söylediklerimden hâlâ pişmanlık duyuyorum. Ve ne olursa olsun hiç yalan söylemiyorum.

Bugün bizim okulda da böyle bir şey oldu. Sınıftaki arkadaşlarımızdan biri sınıf tahtasının yere düşmesine sebep olmuş. İşin garip tarafı, kimin

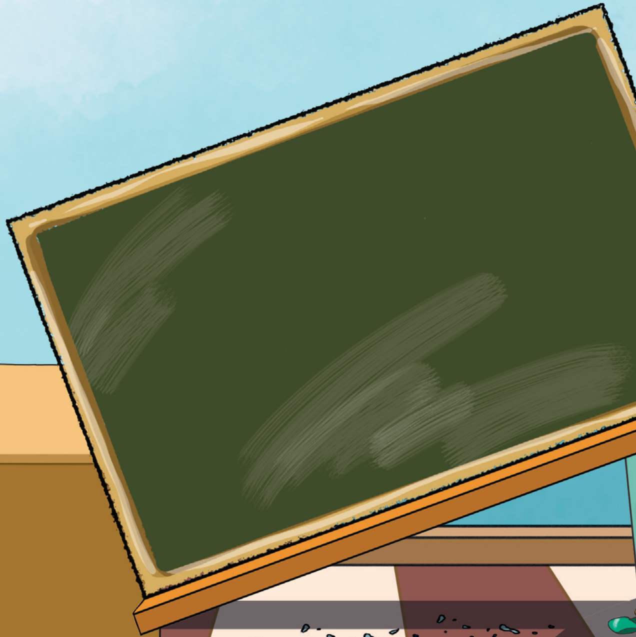
yaptığını hiçbirimiz görmemişiz. Müdür Bey sınıfa geldi ve,

- Kim yaptı bunu, diye sordu. İçeride bir uğultu dolaştı. Ama kimse cevap vermedi. Sınıfın en yaramazlarından biri olan Cengiz'den şüphelenen Müdür Bey,

- Cengiz sen benimle geliyorsun, deyince Cengiz ayağa kalktı:

- Öğretmenim, ben bir şey yapmadım. Müdür bey ısrarlıydı:

- Benimle geliyorsun!

O sırada arkadaşlarımızdan biri yerinden fırladı:

- Cengiz yapmadı öğretmenim, ben yaptım, dedi.

Sınıftaki en iyi huylu, en uysal çocuklardan biriydi o. Müdür Bey bile inanmadı:

- Sen mi yaptın? Sen yapmazsın oğlum böyle şeyler, deyince, Osman,

- Ben yaptım, daha doğrusu olay olurken oradaydım. Tahtada problem çözüyordum. Birdenbire üstündeki vidası çıktı ve tahta düştü, dedi.

Müdür Bey,

- Oturun hepiniz yerinize ve sessizce öğretmeninizi bekleyin, diyerek çıktı.

Osman ortaya çıkmasaydı, Cengiz hiç bilmediği bir konu için ceza alacaktı belki de. Cengiz, Osman'ın yanına gitti:

- Doğruyu söylediğin için teşekkür ederim. Ceza alacaktım neredeyse, dedi. Osman,

- Önemli değil, doğru olan buydu, dedi.

Bu olayın sonu mutlu bitti. Bugün konularımız hep yalan üzerineydi. Din Kültürü Ahlak Bilgisi dersinde de yalandan bahsettik. Öğretmenimiz,

- Yalan, insanları birbirine düşürür, güven duygusunu yok eder. Toplum içinde karışıklıklara sebep olur. Dostlukları yıkar, yerine düşmanlık tohumları eker. Yalan er geç ortaya çıkacağından, yalancılar kendilerine güvenilemeyen, saygı duyulmayan ve sevilmeyen insanlar durumuna düşerler, diyerek bütün konuyu özetledi aslında.

Gerçekten de, yalan ne kadar kötü bir şeydi. Eğer Osman kalkıp da “Ben yaptım.” demeseydi, bu iş yaramazlıkları ile ünlü olan Cengiz’in üzerinde kalacaktı.

Daha sonra neler olabileceğini düşündüm de, çok üzüldüm. Cengiz “Ben yapmadım!” dese de, ona hiç kimse inanmayacaktı. Sonra Müdür Bey onu disiplin kuruluna yollayacaktı. Okul malına zarar vermekten ne ceza alacaktı kim bilir? Bu arada Osman’ın çekeceği vicdan azabını düşünebiliyor musun? O saatten sonra gidip, “Ben yaptım.” dese bile, ne yararı olurdu ki... Bu sefer Osman ve Cengiz’in araları açılacaktı, belki de birbirlerine düşman olacaklardı.

Derse devam ederken, arkadaşlardan biri "Yangın vaaar!" diye bağırdı. Bu şakaları ile ünlü Efe'den başkası değildi. Sınıfta herkes telaşlandı, ne yapacağımızı bilemedik. Öğretmenimiz de telaşa kapıldı. Bizi sınıftan dışarıya çıkarmak için sınıf kapısını açtı ama o sırada Efe "Şaka yaptımmm, şaka yaptıım." diye gülmeye başlayınca, öğretmenimiz kızdı:

- Yalan söylemek çok kötü bir davranış demedim mi ben az önce?

- İyi ama ben şaka yaptım, yalan söylemedim ki, dedi.

Öğretmenimiz bununla ilgili bir hadis söyledi:

"Yazıklar olsun insanları güldürmek için yalan söyleyene! Yazık ona."

Şaka bile olsa, yalan söylememek lazımmış.
Ne kadar tehlikeli bir şey sahiden de.
Efe'nin durup dururken böyle bir şaka yapmasını da hiçbirimiz anlamadık doğrusu. Neyse yine dopdolu bir gün geçirdik.

- Güldürmek için, şakadan da olsa yalan söylemek uygun değildir!

Melekler Her Yerde

Sevgili Günlük,

Bugün okulda çok eğlenceli bir gün geçiriyorduk.

Yani az kalsın eğlenceli bir gün olacaktı... Eğer alt katta kilitli kalmasaydık, sahiden de çok eğleniyorduk. Senin de kafanı karıştırdım sanırım. İstersen her şeyi baştan anlatayım.

Öğretmenimiz, derste rahatsızlandı. Biz sınıfta biraz fazla gürültü yapmaya başlayınca, beden eğitimi öğretmenimiz de bizi bahçeye çıkardı. Bahçeye çıktığımız için çok mutlu olduk ve oradan oraya koşmaya başladık. Bir ara bizi durduramayacağını anlayan öğretmenimiz "Saklambaç oynayın en iyisi" deyince, neden olmasın diye düşündük.

Saklambaç oynamak çok akıllıcaydı. Hem daha az gürültü oluyordu. Başka sınıflardaki çocuklar ders yaptıkları için, az gürültü olması, herkes için çok iyiydi. Hemen saymaya başladık:

"Ooooo, iğne battı, canımı yaktı, tombul kuş, arabaya koş. Arabanın tekeri, İstanbul'un şekeri, hop hop altın top, bundan başka oyun yok." Barış ebe oldu. Ve okulun duvarına dayanarak saymaya başladı: 1 2 3 4 5 6...

Hepimiz çil yavrusu gibi dağıldık, o kadar heyecanlanmıştık ki, nereye saklanmalıydık?

İşte ben bunları düşünürken, okula girdim ve alt kata doğru inmeye başladım. Neden oraya gittiğimi bilmiyorum. İçimden bir ses, "Saklan seni kimse bulamasın." diyordu sanki.

Okulun bodrumuna indiğimde, karanlıkta iki çift gözün açılıp kapandığını gördüm. Öyle bir çığlık attım ki, ben bile bu çığlıktan korktum. Ama karşımdaki kişi arkadaşım Beren'miş, onun yanındaki gözler de, Yakup'a aitmiş. Yani hepimiz aynı yere saklanmışız. Barış'ın bizi burada bulması sahiden de imkânsızdı.

Yakup,

- Sessiz olalım, bizi bulamasınlar, diyordu.

Aslında buraya saklanmak çok saçmaydı. Biz bahçede oynayacaktık. Okulun içine saklanmak haksızlık oldu. Çünkü bizi burada bulmaları mümkün değildi.

- Bence yukarı çıkalım arkadaşlar, dedim. Yakup,

- Ne işimiz var yukarıda? Saklanıyoruz işte, diyerek açık olan kapıyı eliyle itince, kapı kapandı ve orada kaldık.

Ortalık iyice kararmıştı. Adım atamıyor, kimseye haber veremiyor, oradan çıkamıyorduk. Ben sadece ağlamak istiyordum. Yakup benden daha çok korkmuştu "Ne yaptım ben?" diye kapıyı açmaya çalışıyordu. Sonra avaz avaz bağırmaya başladı:

- İmdaaat!

O bağırınca ben de heyecanlandım:

- Kurtarın bizi, diye bağırmaya başladım.

Ama Beren'in hiç sesi çıkmıyordu. Yakup,

- Beren bayıldı mı, diye sordu.

Ben de korkmuştum, Beren'e bir şey mi olmuştu?

- İyi misin, dedim.

- İyiyim, dedi.

Sesi gayet iyi geliyordu. Ben ve Yakup korkuyorduk ama o korkmuyordu. Yakup,

- Sen korkmuyor musun, dedi.

- Hayır, diye cevap verdi.

Şaşırmıştık.

- Allah bizi korur.
Melekler de bizimle beraber, dedi.

Yakup bağırdı:

- Melek de mi burada?

O kadar korktuğum hâlde ben bile güldüm. Bizim sınıftaki Melek'in de burada olduğunu düşünmüştü.

- Melekler, melekler, dedi Beren.

- Her şeyi gözleyip kaydeden melekler var. Bizi koruyup, bize yardım eden melekler. Yakup,

- Buradalar mı, diye sordu.

- Göremeyiz onları ama hepimizin omuzlarında var. Sağdakiler iyilikleri, soldakiler kötülükleri yazar. Rahmet melekleri de iyi insanların çevresinde bulunurlar.

Yakup,

- Yani burada yalnız değiliz, dedi. Ben de,

- Sabredelim o zaman, dedim.

- O meleklerin sesi işte, dedi Beren. Melekler insanların kulağına doğruları fısıldar.

Barış bizi bulamayınca, bütün okul hep birlikte aramaya başlamış. Aşağıda belki bir saat kadar kalmışız ama bu da bize ders oldu. Bir daha böyle saçma yerlere saklanmamamız gerektiğini de öğrenmiş olduk.

Beren'in meleklerle ilgili söyledikleriyse beni çok ama çok etkiledi. İnsanın böyle zor durumda kalıp da sabırlı olabilmesi, ne kadar da önemliydi aslında. Allah Teâlâ'nın meleklerinin etrafımızda olduklarını bilmek, ne kadar da rahatlatıcıydı.

Bir sonraki derste öğretmene şöyle bir soru sordum:

- Öğretmenim, meleklerin sayısı ne kadardır?

Öğretmenim gülümsedi:

- Senin düşündüğünden çok daha fazla Betül. Yağmur ya da kar yağarken bile her bir yağmur damlası ve kar tanesini yeryüzüne indiren melekler vardır. Gerisini sen düşün, dedi.

Yağmur yağarken yere düşen damlaları düşündüm, sonra kar yağarken düşen kar tanelerini. Her bir damlayı ve taneyi yeryüzüne melekler indiriyorsa, onları sayabilmek mümkün değil ki...

Yakup,

- Öğretmenim, Beren alt katta kilitli kaldığımızda o kadar sakin durdu ki, hiç korkmadı, dedi. Öğretmenimiz,

- Aferin sana Beren, diyerek başını okşadı. Ama bir daha saklandığınız yerlere dikkat edin, başınıza kötü bir şey gelmesin.

Bu arada Ayşe parmak kaldırdı:

- Öğretmenim, benim babamın adı Cebrail. Dört büyük melekten birinin adını koymuş dedem ona. Yakup şaşırdı:

- E hani çoookkk melek vardı. Bu dört büyük melek de ne? Öğretmenimiz açıkladı:

- Cebrail, Allah Teâla'dan peygamberlere mesaj getiren melektir. Mikail, tabiat olayları ile ilgili işlerle uğraşıyor. İsrafil ise zamanı gelince kıyamet ve diriliş vaktini ilan edecek olan melek. Ve Azrail, yaşama süresi dolan canlıların ruhlarını alıp götürüyor.

Bugün büyük bir macera yaşadık. Korku, heyecan, mutluluk hepsi bir aradaydı. Bu arada bugünün en göz alıcı cümlesini kuruyorum. Hazır mısın sevgili günlük?

“Melekler Allah’a
ibadet eder ve O’nun
emirlerini yerine getirirlermiş.
İyi oldukları için iyi insanları
çok severlermiş.”

Akciğerlerimiz

Sevgili Günlük,

Bugün evde herkes uyuyakalmış. Gözümü bir açtım, ders zilinin çalmasına 10 dakika var. Ne yapacağımı şaşırdım. Bağırarak yataktan fırlayıp okul kıyafetlerimi giydim. Hani derler ya "iki ayağım bir pabuca girdi" diye, ben de neredeyse iki ayağımı aynı pabucun içine sokacaktım. Kendimi dışarı nasıl attığımı hiç bilmiyorum. Okula geldiğimde, ciğerlerim patlayacaktı sanki. Nefes nefeseydim.

Sınıfın kapısını çaldığımda, hâlâ düzelmemişti nefesim. Ve ilk ders Fen Bilgisiydi. Galiba en çok eğlendiğim, öğrendiğim ve kesinlikle en çok sevdiğim ders. Öğretmenimin de bu dersi sevmemde çok etkisi olduğunu söylemeliyim. Beni kapı önünde nefes nefese görünce şaşırdı.

- Öğretmenim geç kaldım da, dedim.

- Tamam geç bakalım, dedi gülümseyerek.

Bir ara nefes alamayacağımı zannettim koşarken.

- İstersen elini yüzünü yıka da öyle gel, dedi öğretmenim.

- Yok, şimdi iyiyim, dedim.

Nefes alamamak ne kadar kötü bir şey. İnsan yemek yemeden ya da su içmeden birkaç gün dayanabiliyor ama nefes almadan yaşaması mümkün değil. Şurada 3-5 dakika nefesimin ayarı değişti, ne hâle geldim. Allah, bize her nefes alışverişimizde yeniden hayat veriyor. Böyle nefessiz kalınca daha iyi anlıyor insan.

Biraz kendime geldiğimde, tahtaya baktım. Tahtada akciğerlerimizin resmi vardı. Hayatımızın devam edebilmesi için en sağlıklı olması gereken organlarımız. Öğretmenimiz, tam da akciğerlerimiz konusunu işliyormuş. Akciğerlerin yapısında, içine havanın dolduğu küçük hava kesecikleri bulunuyormuş.

- Bu hava keseciklerinin sayıları 400 milyon civarındadır, dedi öğretmenim. Yakup,

– Vay canına! 400 milyon muuuuu, diye bağırdığında, sınıf gülmekten yerlere yattı. Yakup,

– Ama çok fazlaymış, yani benim akciğerlerimde 400 milyon hava keseciği mi var? Bu çok zor değil mi, diye güldü. Öğretmenimiz,

– Bunun neresi komik onu bilmiyorum Yakup, yani her seferinde gülecek bir şey buluyorsun, dedi.

Yakup aniden öksürmeye başladı. O kadar çok öksürüyordu ki, herkes şaşırdı. Özellikle öğretmenimiz telaşlandı:

– Oğlum iyi misin, diye sordu. Ama Yakup öksürmeye devam ediyordu.

– Suyun varsa yanında iç, dedi öğretmenim. Yakup çantasından su çıkardı ve içti:

– Boğulacaktım az kalsın öğretmenim, dedi.

– Akciğerlerimizdeki hava kabarcıkları meselesi beni biraz zorladı sanırım. Ben bu gece uyumam daha.

– Oğlum bunda ne var anlayamadım ki? O hava kabarcıkları her zaman vardı. Sen doğduğunda da akciğerlerindeydi onlar.

- İyi ama
öğretmenim, ben
bunu bilmiyordum,
şimdi artık biliyorum.
O yüzden de bir
tuhaf oldum.

Yakup'un neden rahatsız olduğunu anlayamamıştık ama akciğerler üzerindeki hava kabarcıkları meselesi Yakup'a pek de iyi gelmemişti.

- Sen doktor olamazsın, dedi öğretmenimiz.

- Ben kan görünce bayılıyorum zaten, dedi Yakup.

Aldığımız her nefes bize hediye. Her an soluk alıp vermemizi sağlayan Rabbimiz, öyle güzel bir düzen kurmuş ki. Ayten Öğretmen,

- Akciğerlerin altında diyafram bulunur ve dakikada yaklaşık 16-17 defa nefes alıp vermemizi sağlar. Bu olay bizim isteğimizin dışında gerçekleşir, dedi.

Yakup hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Bu akciğerler konusu sahiden de onu çok zorlamıştı:

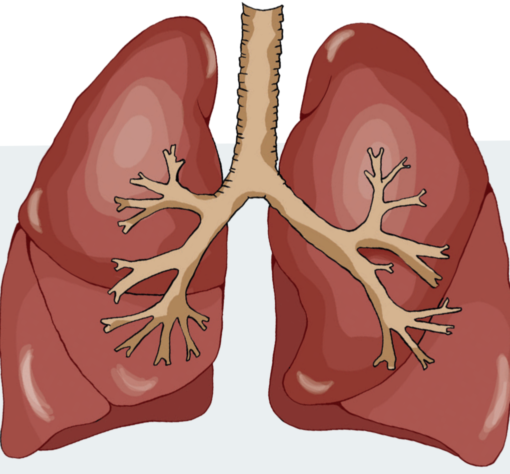
- Benim akciğerlerimde hava kabarcıkları var, dedi.

- Hepimizde var, dedi Ayten Öğretmen.

Yakup nedense bu meseleye çok takmıştı:

- Öğretmenim, bu akciğerler konusunu konuşunca, araba tutmuş gibi oluyorum, deyince, bütün sınıf gülmeye başladı.

- E oğlum yazılıda ne yapacaksın?

Yakup kafasını sağa sola salladı:

- Bilmiyorum ama hiç böyle olmamıştım.

Ayten Öğretmenimiz çok şaşırmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu doğrusu.

- Bugün rahatsız mısın, diye sordu.

- Yoooooooo, dedi Yakup.

Derste gayet iyi görünüyordu.

Öğretmenimiz,

- 20 yıllık öğretmenim, hiç böyle bir şey görmedim. Yakup, sen Müdür Bey'in odasına git, ev izin kâğıdı al. Aileni arayalım, seni bir doktora götürsünler, dedi.

Yakup kalktı, çantasını toplamaya başladı. Hepimiz çok şaşkındık. Yakup evine gönderildi. Öğretmenimiz konumuzu anlatmaya devam etti. Akciğerlerimize aldığımız havayı kirlendikten sonra dışarı atamazsak, kanımızda biriken karbondioksit zehirlenmemize sebep olabilirmiş. Bir günde akciğerlerimize soluk alıp verirken 10.000 litre hava giriyormuş.

Öğrendiğimiz şeyler o kadar şaşırtıcıydı ki anlatamam. Rabbimize ne kadar şükretsek az. Bu kadar sistemli çalışan, sağlıklı bir vücuda sahip olduğumuz için şükürler olsun.

Bu arada arkadaşımız Yakup doktora gitmiş. Psikolog da ona bir teşhis koyamamış. Sadece akciğerlerden bahsedildiğinde, araba tutmuş gibi oluyor. Bu aslında çok komik ama sonuç olarak bu

da bir rahatsızlık. Neden etkileniyor? Problem ne? Araştıracaklarmış.

Hiçbirimiz Yakup'un yanında akciğer diyemiyoruz. Öğretmenimiz de akciğerler konusunu ona nasıl anlatacağını düşünüyor. Evet, olay saçma gibi görünüyor ama yapacak bir şey yok. Yakup bu rahatsızlıktan nasıl kurtulacak acaba? Hepimiz merakla bekliyoruz.

Abdest Nurdur

Sevgili Günlük,

Günlerdir hazırladığım ödevi okula götürdüm. Gerçekten çok uğraştığımı söylemeliyim. Neredeyse bütün ailemin bu ödevde katkısı oldu. Katkısı oldu derken, ödevin her satırını kendim yazdım, resimleri kendim yapıştırdım ama onlar bana yol gösterdiler, bazı şeyler anlattılar. Ve ne oldu biliyor musun? Öğretmenim en çok benim ödevimi beğendi ve sınıfın panosuna astı. O kadar sevindim ki, anlatamam.

İstersen önce, ödevimin ne olduğunu anlatayım. Din Kültürü Ahlak Bilgisi dersindeki konumuz "Abdest" ve öğretmenimiz, abdest ile ilgili bildiklerimizi bir fon kartonuna ödev olarak yapmamızı istedi. Abdest nedir? Nasıl alınır? Abdesti bozan şeyler nelerdir?

Öğretmenimiz ödevleri toplamaya başladığında, Yakup'un verdiği bir dosya kâğıdı herkesi çok güldürdü. Koskoca dosya kâğıdının üzerinde sadece abdest alan bir adam resmi vardı. Yakup resmi bir yerden kesmiş ve oraya yapıştırmış. Öğretmen,

- Yakup, bu resmi buraya yapıştırmışsın ama hiçbir şey yazmamışsın oğlum, deyince,

- Şey öğretmenim yazmadım, çünkü o amca abdesti almış, bitmiş zaten, dedi.

Öğretmenimiz Yakup'a bakıp,

- Evet evladım anladım. Ama bu kâğıttan not beklemezsin umarım. Bence bu not uçmuş gitmiş, dedi. Yakup,

"Ama öğretmenim" diyerek itiraz etmeye çalıştıysa da, başarılı olamadı. Öğretmenim benim ödevimi aldığı sırada, gülümsedi.

- Aferin sana Betül, ne kadar çok uğraşmışsın ödevinle, diyerek gülümsedi. Hadi şimdi tahtaya kalk ve yaptığın ödevi arkadaşlarına da anlat. Neler öğrenmişsin bakalım.

Büyük bir heyecanla yerimden kalktım. Sahiden heyecanlanmıştım, çünkü böyle bir şey beklemiyordum. Sadece ödevi hazırlayıp vereceğimizi düşünmüştüm. Doğrusu neresinden başlasam diye düşünürken, öğretmenim işimi kolaylaştırdı.

- Abdest nedir, istersen onunla başlayalım.

Biliyordum, hem de sular seller gibi biliyordum ama nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Sonra bir anda dedemin anlattıkları geldi aklıma ve sözcükler dudaklarımdan dökülmeye başladı:

- Müslümanların, belli ibadetleri yapabilmek için bir düzen içerisinde bazı organları yıkayıp bazılarını mesh etme yoluyla yaptıkları arınmaya "abdest" denir. Öğretmenim gülümsedi:

- Peki söyler misin neden abdest alırız sence?

- Bence? Ilıı şey! Yani dedem ne demişti?

- Abdest her şeyden önce her türlü pislik ve kirlilikten kurtulmak, yani maddî ve manevî bütün pislik ve mikroplardan uzak kalmak için İslam'ın emrettiği önemli bir ibadettir. Mikrobun en kolay ürediği yer ağızdır. Ağızdan başlayarak el, yüz ve

ayakların günde beş defa temizlenmesi İslam'ın temizliğe verdiği önemi gösterir.

Öğretmenim çok memnun olmuştu:

- Başka ekleyecek bir şeyi olan var mı, dedi. Burcu parmak kaldırdı:

- Abdest alan bir insan, kendini manen temiz ve rahat hisseder ve bu güzel his ve temiz duyguyla Allah'a ibadete durur.

Öğretmenimiz,

- Yakup gel bakalım, gel de nasıl abdest alınır göster bize, dediğinde, Yakup yerinden zıpladı:

- Kim, ben mi? Bütün sınıf gülmeye başladı:

- Senden başka Yakup var mı burada?

Yakup tahtaya kalktı ve abdest nasıl alınır anlatmaya başladı. Daha doğrusu, öğretmenimiz söyledi o da abdest alıyormuş gibi yaptı.

Bu hepimiz için çok iyi oldu. Çünkü birebir görmek, akılda kalmasını sağlıyordu. Bu arada öğretmenimiz bana da bir soru sordu:

- Betül söyle bakalım, abdesti bozan şeyler nelerdir?

- Tuvalete gitmek, gaz çıkarmak, ağız dolusu kusmak, uyumak, bayılmak, vücuttan kan ya da sarı sıvı çıkması...

Dedim ve orada takıldım kaldım, bir şey daha vardı evet vardı ama neydi? Hatırlayamıyordum bir türlü. Öğretmenim imdadıma yetişti:

- Namaz sırasında yanındakiler işitecek kadar sesli gülmek, dedi.

Evet buydu işte! Ama ben her seferinde unutuyordum. Yakup birdenbire olduğu yerde zıpladı:

- 5 vakit!

Hepimiz şaşırmıştık.

- Oğlum ne diyorsun, dedi öğretmenim.

- Günde 5 vakit namaz kılınır, dedi Yakup heyecanla.

- İyi de oğlum, ben sana "namaz kaç vakit kılınır?" diye sordum mu?

- Yooo ama sırada o var. Abdest aldığımıza göre, namaz da kılacağız demektir, öyle değil mi öğretmenim?

Hepimiz gülmeye başladık. Öğretmenimiz,

- Bir sonraki derste, namaz konusunu da işleyeceğiz ama abdest almayı herkes tam olarak öğrendi mi?

Sınıfta bazıları öğrendik, bazıları öğrenemedik dedi. Öğretmenimiz Yakup'a döndü:

- Hadi bakalım Yakup, abdest nasıl alınır, arkadaşlarına bir kez daha göster. Yakup,

- Iıııı.. Şeyyyyy.. İlk önce... diye konuşmaya başladı ama bir türlü hatırlayamıyordu.

Öğretmenimiz tekrar etti:

- Yakup, şimdi önce ellerimizi yıkıyoruz.

Sevgili Günlük,
Bugün sınıftaki herkes abdest almayı öğrendi. Bir dahaki derste namaz kılmayı öğreneceğiz ve inan ki çok ama çok eğlenceli bir ders geçirdik.

Küsmek Bize Yakışmaz

Sevgili Günlük,

Beden Eğitimi dersinde koşarken Beyza ile çarpıştık. Benim alnımda kocaman bir şişlik oldu, Beyza'nın ise burnu kanadı. İkimiz de bir müddet kendimize gelemedik. Aslında ikimizde de hata vardı ama Beyza bir yandan avaz avaz ağlayıp bir yandan da,

- Sen yaptın işte! Sen vurdun bana, diye bağırınca, moralim bozuldu.

E ben dikkatsizce koşuyordum, bunu kabul ediyorum ama Beyza da pek dikkatli sayılmazdı. İkimiz de çevremize bakmıyorduk ama Beyza'ya göre ben suçluydum. Öğretmenimiz,

- İkiniz de hatalısınız, tamam hadi barışın, dedi. Beyza,

- Ben barışmayacağım, Betül bana bilerek vurdu, diye bağırıp bir yandan da ağladı.

Ne yapacağımı şaşırdım, kendimi çok ama çok kötü hissettim. Beyza'nın yanına gidip burnunun hâlâ kanayıp kanamadığına bakmak istedim ama Beyza çıldırmış gibiydi:

- Bana yaklaşmaaaaa, diye öyle bir bağırdı ki, ne yapacağımı bilemedim.

Kendimi canavar gibi hissettim. Neredeyse ağlayacaktım. Durup dururken, en iyi arkadaşlarımdan biri ile küsmüştük işte.

O gün eve döndüğümde çok mutsuzdum. Alnımdaki şişlik biraz renk değiştirmiş ve morarmıştı. Annem beni o halde görünce çok telaşlandı. Beyza ile nasıl çarpıştığımızı anlattım. Annem,

- Allah korumuş yavrum. Daha kötü şeyler olabilirdi, deyince ağlamaya başladım.

Bundan daha kötü ne olabilirdi ki, arkadaşım benimle küsmüştü işte. Annem neden ağladığımı anlamamıştı bile. Ona Beyza'nın benimle küstüğünü ve bütün gün bana yaptıklarını anlattım.

- Müslümanlar kardeştir, dedi annem. Birbirlerine üç günden fazla küs kalmazlar.

- İyi ama küstü, barışmıyor anne, diye daha yüksek sesle ağlamaya başladım.

- Belki canı çok yandı ve korktu. Sen yarın yine yanına git ve barışmak için konuş, bakalım ne yapacak? Hem biliyor musun, barışmak için ilk adımı atan, cennete önce girermiş.

Okulda Beyza benim tarafıma hiç bakmadı.

Dün bu saatlerde o kazayı yaşamıştık ve demek ki, biz küseli neredeyse bir gün olmuştu. Ne demişti annem "Müslümanlar üç günden fazla küs kalmamalı." Yani Beyza ile barışmak için sadece iki günümüz vardı. Ve ben bugün barışmaktan yanaydım. Zaten neden küstüğümüzü de anlamamıştım. Benim de alnım şişmişti ama Beyza'yı suçlamamıştım.

Beden eğitimi öğretmenimiz, teneffüste beni yanına çağırdı.

- Betül, ne yaptınız, Beyza ile barıştınız mı, diye sordu.

- Hayır öğretmenim, benimle barışmak istemiyor, dedim. Öğretmenimiz de üzülmüştü:

- Sen burada bekle, diyerek yürümeye başladı.

Biraz sonra Beyza'yı da yanına alıp geri döndü. Beyza'nın başı öndeydi. Belli ki, o da üzülmüştü, belki de canı çok yanmıştı. O sinirle söylediklerinden o da utanıyordu. Öğretmenimiz,

- Hadi bakalım, sarılın barışın, dedi. Beyza,

- Ama... derken, öğretmenimiz,

– Beyza, Betül'ün de alnı şişti, bak o bir şey söylüyor mu, dedi.

Beyza ile sarıldık ve ben,

– Hakkını helal et, dedim.

Beyza da bana,

– Sen de bana hakkını helal et, galiba fazla abarttım, dedi.

Gerçekten de biraz abartmıştı ama başka bir şey söylemedim. Şimdi "Abarttın!" diyerek olayı daha fazla uzatmanın bir âlemi yoktu. Hem böyle bir şey söylesem, belki de yine küserdi, en iyisi hiç ses çıkarmamaktı galiba. Bu işin daha fazla uzamasını istemiyordum. Hem annemin söylediği şeyler aklıma geldi. İnsanların birbirleri üzerinde hakları varmış ve buna kul hakkı deniyormuş. Çevremizdeki insanların kalplerini kırmamak, onlara karşı saygılı olmak gerekiyormuş. Ben de susmayı daha uygun buldum ve sustum.

Bir sonraki ders, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisiydi. Öğretmenimiz de bu konudan bahsetti. Galiba bütün okul bizim küstüğümüzü biliyordu.

Öğretmenimiz,

- Bir müminin din kardeşiyle üç günden çok dargın durması caiz değildir. Üç gün geçtikten sonra, onunla karşılaşırsa, ona selam verip hatırını sormalıdır. O kimse selamını alırsa, birlikte sevaba ortak olurlar. Selamını almazsa günaha girer. Selam veren de küs durma mesuliyetinden kurtulmuş olur, dedi.

Yakup hemen olduğu yerde zıpladı:

- Peki öğretmenim, iki buçuk günde barışırlarsa ne olur, diye güldü. Öğretmenimiz gülümsedi.

- Canın eğlence istiyor galiba, çöp kutusunun yanında tek ayak üstünde beklemeye ne dersin?

Yakup sustu ve dersin sonuna kadar bir daha espri yapmadı.

Din kültürü öğretmenim, iki kişinin arasını düzeltmenin, nafile oruç, namaz ve sadakadan daha faziletli olduğuyla ilgili hadisi bize söylediğinde, beden eğitimi öğretmenimizin ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Beyza ile beni barıştırarak, ne kadar da güzel bir sevap kazanmıştı.

Sevgili Günlük,

Dinimizde, dargın iki kişiyi barıştırmak çok sevapmış. Ne kadar güzel. Çevremdeki küsleri barıştırmak için elimden geleni yapacağım artık.

Namaz Kılıyorum

Sevgili Günlük,

Birkaç dakika önce ezan okundu ve ben öğle namazını kıldım. İçim öyle rahatladı ki. Bu sene on yaşıma girdim ve namaz kılmaya başladım. Aslında çok küçükken de kılıyordum. Ama beş vakit kılmıyordum. Artık düzenli bir şekilde namazlarımı kılıyorum. Hem farz olduğunda da zorlanmam. Farzın ne demek olduğunu bilmiyor musun?

Farz; Allah'ın Müslümanlara yapılmasını açık bir şekilde emrettiği kurallar.

10 yaşında kocaman bir ablayım artık. Sabah ezanı okununca babaannem beni namaz için kaldırıyor. İlk günler çok zor geldi. Sabah sabah kalkıp, elini yüzünü yıkamak, abdest almak... Su buz gibi geliyor insana ve yataktan kalkmak da çok zor.

Ama Allah'ın istediği bir şeyi yaptığım için o kadar mutluyum ki, anlatamam. Suyun soğukluğu hiç önemli değil...

Bu sabah kendim uyandım tam da ezan saatinde. Ben yataktan kalkar kalkmaz tam karşımda bir çift kocaman göz görünce, karşılıklı çığlığı bastık.

Aaaaaaaaaaaa!!

O kocaman gözler, kardeşim Burak'ınmış. Burak, ezan sesini duymuş ve namaz kılmak için yataktan fırlamış ve beni uyandırmak için de, tam yatağımın yanına gelmiş. O sırada ben de uyanınca, ortalık karıştı tabi. Annem, babam, babaannem, dedem ve kardeşim Ayşe, herkes odanın kapısına yığıldılar. Meraklı gözlerle bize baktılar. Annem,

- Evladım sen niye kalktın, diye sordu Burak'a.

- Ben de namaz kılacağım anneee! Annem,

- Sen daha dört yaşındasın, sana farz değil, istersen kılmayabilirsin, deyince,

- Olsun, ben kılmak istiyoyum.

Babaannem Burak'ın ısrarından çok hoşlandı, gülümsedi.

Ailece namaz kılmaya başladık salonda. O sırada Burak'ın garip hareketleri de dikkatimi çekti. Yani tamam, namaz kılmayı bilmiyor ama yaptıklarına da akıl sır erdiremedim doğrusu. Burak, seccadenin üzerinde uyuyakaldı. Annem Burak'ı yatağına yatırdı.

Biraz önce babaannem öğle namazını kılarken, Burak yanına geldi. O da namaz kılmaya başladı. Babaannemin yanında saf tuttu yani. Ama yine o garip hareketleri yaptı. Namazın sonunda selam verirken, önce sağ tarafına selam verirken, mutlu bir yüz ile o tarafa bakıp, bir de el sallıyor. Sol tarafa dönüp selam verirken ise, yüzü biraz ciddi selam veriyor ve selamını hemen bitiriyordu.

Namaz bitene kadar bekledim ve,

- Burak neden sağına bakarken mutlusun, soluna bakarken mutsuz görünüyorsun, dedim. Burak güldü:

- Şeyyy çünkü melekleye selam veyiyoyum.

- İyi de sağındaki meleğe gülüyorsun. Solundaki meleğe neden gülmüyorsun.

- Akıllım, oyada yazı yazan melekley vay, bu tayaftakiyle iyi aykadaş olmak istiyoyum. O yapılan iyilikleyi yazıyoymuş.

- Peki soldakine niye kötü kötü bakıyorsun?

- Soldakiley günahlayımızı yazıyoymuş.

Babaannem Burak'ı kucağına aldı, bir güzel öptü.

- Aferin sana akıllı torunum. Ama sen yine de soldaki meleğe kötü davranma. Onun da görevi bu. Allah ona öyle bir görev vermiş.

Bizim afacan "Kiramen Katibin"i yani yazıcı melekleri öğrenmiş, bir de arkadaş oluyor.

- Babaanne, sağdaki melek bana daha çok sevap yazsın diye ona el sallıyoyum. Soldaki meleğe de bana günah yazmasın diye pek yanaşmıyoyum.

Sevgili Günlük,

Burak bizi yine çok güldürdü. Bu çocuk sahiden çok eğlenceli. Kardeşimi çok ama çok seviyorum.

Misafir Geldi Hoşgeldi

Sevgili Günlük,

Sana böyle hitap ediyorum ama aslında kardeşimin komikliklerinden kendimle ilgili bir şey paylaşamıyorum. Neyse, bugün yine acayip şeyler yaptı bizim yaramaz.

Misafir, bizim evden hiç eksik olmaz. O kadar çok severiz ki biz misafiri. Babaannem,

- Sakın ha! Misafirlerimizin kalplerini kırmayın, onlara iyi davranın. Hizmette kusur etmeyin, diye tembihler durur.

Bazen evde ev ahalisinden çok misafir olur. Küçük Kardeşim Ayşe,

- Misafirlerin sayısı bizden fazla oldu abla, der.

Gülüşürüz. Nüfus yoklaması yapıyoruz sanki.

Ama en küçük kardeşim Burak, bu işi biraz fazla abarttı. O daha 4 yaşında. Geçen gün, Fatma Teyze bize geldi. Terlik verdik ve salona davet ettik. Burak, verdiğimiz terlikleri beğenmemiş, yeni terlikler getirdi. Fatma Teyze,

- Gerek yok çocuğum, iyi bu, dedi ama dinleyen kim?

Fatma Teyze mecburen terliklerini değiştirdi. İki dakika sonra, elinde başka bir terlikle geldi.

- Bunlayı giy Fatma Teyze, diye uzattı misafirimize.

Annem Burak'a kaş göz işareti yaptı ama nerdeee? Burak anlamıyor ki. Fatma Teyze mecburen o terlikleri de çıkardı ve diğerlerini giydi. Beş dakika sonra başka bir terlikle geldi Burak. Ama annemi görseniz neredeyse ağlayacak. Misafire geldiğinden beri bir rahat vermedi bu çocuk.

- Oğlum Fatma Teyzeni rahat bırak, dedi. Burak ne dese beğenirsiniz:

- Ama anne, Fatma Teyze bu teylikleyi daha çok sevey. Bunlay pembe.

Herkes birbirine bakıp gülmeye başladı. Yani, "Fatma Teyze bu terlikleri daha çok sever. Bunlar pembe." demek istedi. Kardeşim, ne düşünceli bir çocukmuş ama değil mi? Kızların pembe renk sevdiğini de öğrenmiş.

Burak bir süre ortalardan kayboldu. Herkes terlik meselesini unuttuğunu düşünürken, elinde kocaman bir yastıkla içeri girdi. Komşu teyzenin yanına gelip,

- Sıytınız ağyımasın yastık getiydim, dedi.

Yastığı komşu teyzenin sırtına zorla yerleştirdi. Yastık o kadar büyüktü ki, kadıncağız neredeyse koltuktan aşağı düşecekti. Koltukta teyze değil de, sanki yastık oturuyordu. Annem yastığı almaya çalıştı ama bizimkisi kafaya takmış. Yastık illa orada duracak.

Bütün bunları neden yapıyormuş biliyor musunuz? Misafirimiz rahat etsin, biz de ona iyi davranmış olalım diye. Kardeşimin niyeti iyiydi ama komşu teyze, oldukça zor anlar yaşadı. En sonunda Burak'ın eline oyuncak verdik de, bizi biraz unuttu.

Ama misafire çay ve pasta ikram ettiğimiz o an, yine ortaya çıktı.

- Anne daha çot pasta veyeyim Fatma Teyze'ye. Hem o misafiy, misafiyleye iyi davyanmak geyek, diyerek hepimizi güldürdü yine.

Burak ile yaşamak, son derece eğlenceli aslında, ama biraz da zor.

Babaannem, Peygamberimizin "Komşusu açken, tok yatan bizden değildir." hadisini söylemişti geçenlerde. Burak bunu duyduktan sonra, her gün komşuların aç mı tok mu olduklarını öğrenmek için, onlara gidiyor. Birilerinin karnı açsa eğer, telaşa kapılıyordu.

Dün yine alt komşumuz Fahri Dedelere gitmişti. Fahri Dede biraz rahatsız olduğu için ona rejim yemeği veriyor doktorlar. Fahri Dede de hep aç kaldığından, karnının doymadığından şikâyet ediyor.

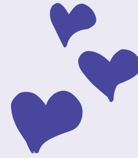
- Ahhh! Yine aç kaldım, demiş Burak'ın yanında.

Burak sabaha kadar uyumadı o gün. Ne kadar anlattıysak da, anlamak istemiyor.

– Komşumuz aç iken biz tok yatamayız, diye ağladı sabaha kadar.

En sonunda babam onunla konuştu da birlikte Fahri Dede'ye gittiler. Kriz de böylece atlatılmış oldu.

Fahri Dede bizim yumurcağa bir çikolata hediye etmiş. Onu yiyerek geldi. Ağzı yüzü hep çikolata olmuştu. O kadar tatlıydı ki...

Oruç Tutuyorum

Sevgili Günlük,

"Gümbe de güm, gümbe de güm güm" sesiyle yatağımdan fırladım. İlk önce ne olduğunu anlayamadım, uyku sersemiydim sanırım. Bir müddet etrafıma baktım, etraf karanlıktı. Yatağın içinde niye kalktım diye düşündüm. Sahura kalkma zamanının geldiğini anladığımda, içim sevinçle doldu. Dışarıdan dan dan diye tuhaf sesler geliyor, ne olduğunu anlayamadım.

Yarın Ramazan'ın ilk günü, oruç tutacağız, o kadar heyecanlıyım ki...

Aile fertleri teker teker kalkmaya başlamış. Gürültüleri odama kadar geliyor. Ben de terliklerimi giyip, mutfaktan gelen güzel kokuları takip ettim. Annem çoktan uyanmış, sofrayı hazırlamış,

börekleri pişirmiş. Ne güzel bir sahur vakti. Dedem, babaannem, annem, babam, kardeşlerim, hep birlikte sofradayız.

Dışarıdan gelen bu ses de ne, diye sordum.

Dedem,

- Davul sesi kızım, bizi sahura kaldırmak için davulcu sokak sokak davul çalarak geziyor, dedi.

- Hiç hoş gelmiyor bu ses.

- Önceden çok daha güzel çalardı Ramazan davulcuları bir de mani söylerlerdi. Ben size söyleyeyim bir tane.

“Ramazan’ım merhaba
Bizlere verdin sefa
Rabbimize hamdolsun
Her nefeste bin defa.”

Maniyi okuduktan sonra dedem,

- Şükür kavuşturana, bir Ramazan’a daha kavuştuk elhamdülillah, dedi gülümseyerek.

- Yamazan kim, bize mi geldi? dedi Burak.

Hepimiz çok güldük. Annemin çayları koymasını beklerken, dedemin anlattıklarını dinlemek o kadar güzeldi ki.

- Şimdi imsak ve iftar vakti arasında yemeden içmeden duracağız çocuklar. Ama oruç sadece aç kalmak değil, dilimizden kötü söz çıkmaması, elimizi kötülüklerden uzak tutmak, insanlarla iyi geçinmek demek. Sakın unutmayın, bunların hepsine dikkat edeceğiz.

- İmsak ne demek dede, dedim.

- Birazdan sabah ezanı okunacak, yemeyi içmeyi bırakıp oruca başlayacağız, işte o vakte “imsak” denir.

Akşam ezanı okunduğunda, orucumuzu

açtığımız zamana ise "iftar" deniyor. Ben bunu biliyorum. Ama bazen isimlerini karıştırıyorum işte. Bu arada sadece sağlıklı olan Müslümanlar oruç tutabiliyorlarmış. Yolculuğa çıkınca ya da hastalanınca oruç ertelenebiliyormuş.

Aklıma bir şey takıldı, peki insanların hastalıkları kalıcı ise ne yapacaklardı? Yani oruç tutamayacak kadar hastalarsa ve bu hastalık iyileşmiyorsa ne olacaktı? Dedem bunu da anlattı:

- Hasta olan insanlar tutamadıkları her gün için yoksullara para veya yiyecek yardımı yaparlar.

Babaannem de orucun vücudumuza faydalarını anlattı:

- Vücudumuz hiç durmadan çalışır. Midemiz doluyken, sindirim sistemimiz çalışıp duruyor. Oruç tuttuğumuzda, bir sene boyunca durmadan çalışan organlarımız dinlenmiş oluyor.

Ne kadar da doğruydu. Sağlıklı olmak için senede sadece bir ay oruç tutmak gerekiyordu işte. Ve tabii Allah emrettiği için.

Bu arada Burak,

- Yayın ben de oyuç tutacağım, dedi. Annem,

- Oğlum sen daha çok küçüksün, dediyse de dinletemedi. Babaannem,

- Bırak kızım tutsun. O da yarın öğlene kadar tutar orucunu. Yarım gün ile başlasın ki, bünyesi alışsın, dedi.

Küçüklüğüm geldi aklıma. Ben de yarım gün tutmuştum çok küçükken. İki dakikada bir "Tamam mı yiyebilir miyim?" diye sormuştum. Bakalım Burak ne yapacak? Babam,

- Betül hatırlıyor musun? Yanlışlıkla bir bardak su içmiştin de, akşama kadar ağlamıştın, dediğinde hepimiz çok güldük.

Çok küçüktüm ve oruç tutuyordum. Sokakta oynamıştım ve çok susamıştım. Yanlışlıkla bir bardak su içtim ve farkına varınca da ağlamaya başladım. Hâlbuki yanlışlıkla yiyip içildiğinde oruç bozulmuyormuş, nereden bilebilirdim ki.

Bu arada Dedem,

- Hadi bakalım niyet edelim, dedi.

İmsak saati yaklaşmıştı ve ezan okunmak

üzereydi. Oruca başlamadan önce niyet etmek gerekiyordu. Dedem,

– Niyet ettim Allah rızası için, Ramazan orucunu tutmaya, dedi. Biz de tekrar ettik.

İmsak vakti girince yemeyi içmeyi, kestik ve ilk gün orucumuza başlamış olduk. Allah kabul eder inşallah...

Arı Vız Vız Vız

Sevgili Günlük,

Bugün hepimiz bahçedeyiz. Bizim apartmanın girişinde, büyük bir bahçe var. Hava güzel olduğu zamanlarda komşularla birlikte oraya ineriz. Biri çay demler, diğeri börek yapar, bir başkası kek getirir. İşte bugün yine o güzel günlerden birini yaşadık. Yani, aslında bir ara kötü şeyler de oldu üzüldük ama bunları da birazdan anlatacağım. Önce bizim bahçeden biraz bahsedeyim. Ağaçlar, yeşillikler, çiçekler, oturmak için banklar var burada. Çocuklar için iki tane salıncak bile koydular bahçeye. Komşularımız var, benim de arkadaşlarım var, yani bir çocuğun isteyebileceği her şey mevcut bizim bahçede. Biz apartmandakilerle burada çok mutlu ve huzurluyuz.

Dedem apartmanın bahçesindeki her şeyden sorumludur. Daha doğrusu, oranın sorumlu müdürü diyebiliriz. Apartmandaki herkes bunu böyle bildiği için, dedeme sormadan bir şey yapılmaz. Dedem de bana "Sen de benim bahçeden sorumlu başkanımsın." der, güleriz.

Apartmandaki herkes dedeme "Hüseyin Dede" der. Bahçedeki çiçekler bile dedemi tanıyorlar sanki. Komşularımızdan biri bahçenin girişine "Hüseyin Dede'nin Yeri" yazmış. Biz bu tabelayı ilk gördüğümüzde, arkadaşlarımla birlikte alkışladık ve dedem gördüğünde ise çok güldü.

Berna ve Dilara benim apartmandaki arkadaşlarım. Onlarla çok güzel anlaşıyoruz. Bugün onlar da bahçedeler. Aynı apartmanda oturuyoruz ama hepimiz farklı okullara gidiyoruz. Bir araya geldiğimizde okuldan, ödevlerden, arkadaşlarımızdan bahsederiz. Sınıfta

olan komik şeyleri anlatıp, güleriz. Bizim sınıftaki Yakup'un okul pikniğinde nasıl yemek yediğini ve sonra yerinden kalkamayışını, yerlerde yuvarlanışını anlattım da, çok güldüler. O kadar çok güldüler ki, Berna gülerken salıncaktan düştü. Neyse ki bir şey olmadı diye sevinirken, bir arı Berna'ya doğru uçmaya başladı.

Berna arılardan çok korkar. Arı üstüne geldikçe, o da sağa sola kaçmaya başladı. Bir ara arı ortadan kaybolunca rahatladık ama aslında ortadan kaybolmamış. Biz öyle sanmışız. Keklerimizi yerken yine yanımıza geldi. O tarafa uçtu, bu tarafa uçtu. Bir ara benim burnuma kondu, ben de o korkuyla burnuma vurdum. Ama bir görseniz, gözümden yaş geldi. Aslında arının canını acıtmak istemiyordum ama korkmuştum işte.

Arı Berna'nın peşini bırakmadı bir türlü ve en sonunda Berna'nın sağ elinin işaret parmağından soktu. Canım arkadaşım, o kadar çok ağladı ki, ne yapacağımı bilemedim. Bir ara Burak yanımıza geldi:

- Beyna apla, sen çok tatlısın ya, ayı ondan senin paymağını soktu, diye gülümsedi.

Dedem de çok üzüldü Berna'nın ağlamasına ve bize arılarla ilgili öyle şeyler anlattı ki, Berna bile elinin acısını unuttu.

- Arılar bal yaparlar biliyorsunuz değil mi? Burak düşündü:

- Bal mı yapaylay? Yani Bakkal Amca yapmıyoy mu o ballayı?

O kadar şaşırdı ki, hepimiz onun şaşkınlığına kahkahalarla güldük. Dedem arılarla ilgili öyle şeyler anlattı ki, hepimiz "Vay canına!" dedik.

Çiçeklerden bal özlerini toplayan arılar, dansa benzer hareketlerle diğer arıları da yanlarına çağırırlarmış. Ve bal için kullanacakları hammaddenin koordinatlarını eksiksiz verirlermiş. Arı, Allah kendisine ne öğrettiyse onu yaparmış. Küçücük bir arının bunu kendi başına yapmasını kimse bekleyemez öyle değil mi?

Berna bu arılarla çok ilgilendi.

– Peki, nasıl dans ederek birbirlerini çağırıyorlarmış? Arılar nasıl uçuyorlarmış?

Dedem anlattıkça, bizim şaşkınlığımız da arttı. Allah onlara bu görevi vermiş ve arılar da kovan içindeki nem miktarının sabit bir değerde tutulması konusunda çok dikkatlilermiş. Eğer dikkat etmezlerse, ballar bozulabilirmiş. Dilara,

– Ben bal yemeyi çok seviyorum, diye gülümsedi. Berna hemen atıldı:

– Ben de!

Arılar kovan içindeki ısıyı on ay süresince (32 °C) ısısında tutuyorlarmış. Dedemin söylediğine göre arılar vantilatör görevi yapıyorlarmış. Kovan ısınmaya başladığında, görevli arılar kovanın kapısında toplanıp, kanatları ile kovanı havalandırıyorlarmış. Böylece içeri giren kötü hava ve pisliklerden de kovanı ve balı koruyorlarmış. Babaannem,

- Allah'ın işi işte. Neler yaratıyor? Tabi görebilene ne dersler var bu küçücük arının yaşayışında, dedi.

Konuşulanları dikkatle dinleyen Burak söze karıştı:

- Dede bizim bakkal amcanın ayılayı neyde? Ben oyda hiç ayı göymedim. Annem cevap verdi:

- Burakçığım, arılar bakkalda değil. Onlar doğada kovanlar içinde yapıyorlar ballarını. Sonra kavanozlara konuluyor ve bakkal amcalar da bu balları satıyor.

Dedemin söylediğine göre; arılardan Kur'an-ı Kerim'de de bahsediliyormuş.

"Rabbin bal arısına şöyle ilham etti: "Dağlardan, ağaçlardan ve insanların yaptıkları çardaklardan (kovanlardan) kendine evler edin. Sonra meyvelerin hepsinden ye de Rabbinin sana kolaylaştırdığı (yaylım) yollarına gir. Onların karınlarından çeşitli renklerde bal çıkar. Onda insanlar için şifa vardır. Şüphesiz bunda düşünen bir (toplum) için bir ibret vardır."

(Nahl Sûresi, 68-69. ayetler)

Bu arı meselesi, hepimizin kafasını epeyce meşgul edeceğe benziyor. Akşam yattığımda çokça düşündüm. İnsanlar için şifalı bir yiyecek yapan arıları Allah ne güzel yaratmış.

Kutsal Yolculuk Hac

Sevgili Günlük,

İki yazılı olduk bugün. Kafamın içi kazan gibi oldu ama aslında aklım evde kaldığı için böyleyim sanırım. Evde olmak istiyordum ama yazılılar olunca ne yazık ki okula gelmek zorunda kaldım. Senin de kafan karıştı sanırım. Dur baştan anlatayım. Annem ve babam hacca gidecekler. Tabii ki kurban bayramında da bizimle olamayacaklar ne yazık ki. Ben de onlarla birkaç gün daha geçirmek istiyorum, o yüzden de hep evde olmak istiyorum.

Türkçe öğretmenimiz,

- Betül bugün çok dalgınsın, iyi misin, diye sorunca kendime geldim.

- İyiyim, dedim sessizce.

- Emin misin, dedi öğretmenim.

Aslında emin değilim, annemi ve babamı çok özleyecektim, küçük kardeşlerim Ayşe ve Burak da onları çok özleyecekti. Yakup hemen atıldı:

- Annesi babası hacca gideceği için üzgün. Öğretmenim şaşırdı:

- İnsan böyle bir şey için üzülür mü Betül? Tam aksine sevinir.

- Ben onlardan ayrı kalacağım için üzülüyorum, dedim sessizce.

- Hac tam olarak nedir biliyor musunuz, dedi öğretmenim.

Her kafadan bir ses çıktı. "Kâbe'ye gitmektir" , "Kutsal mekânları ziyaret etmektir", "Kâbe'yi tavaf etmektir." Öğretmenimiz,

- Evet söyledikleriniz doğru ama tam olarak şöyle diyebiliriz: Yılın belirli günlerinde, dinimizce kutsal sayılan Kâbe ve Arafat çevresindeki yerlerin, ibadet amacıyla ziyaret edilmesidir. Yakup,

- Aaaa! Yani Kâbe'ye her giden hacı olamaz mı, diye sordu. Öğretmenimiz güldü:

- Hayır Yakup, hac mevsimi yani o özel zaman dışında gidildiğinde, umreye gitmiş oluruz.

Yakup'un kafası karışmış gibiydi. Aradaki farkı anlayamamış gibi bakıyordu.

- Yani şimdi umreye istediğimiz zaman gidiyoruz ama hac sadece belli zamanlarda yapılabiliyor, öyle mi, dedi.

Anlamamış gibi bakıyordu ama anlamıştı işte. Bu Yakup sahiden de çok komik bir çocuk. Beren parmak kaldırdı:

- Benim dedem ve anneannem de geçen yıl gitmişti ve çok mutlu döndüler. İslam'ın 5 şartından biri de hacca gitmekmiş öğretmenim.

Yakup aklına bir şey gelmiş gibi öne çıktı:

- Öğretmenim, her Müslüman hacca gitmek zorunda mı?

- İslam'ın 5 şartından biri de hac dedik ya Yakup. Akıllı olan, ergenlik çağına gelmiş, Müslüman olan, hür olan, belli bir maddi güce sahip olan insanlar için hacca gitmek farzdır.

Beyza epeyce zamandır sessiz kalmıştı ama merak ettiği şeyler de var gibiydi:

- Öğretmenim, hacca gidince neler yapılıyor peki, dedi.

- Hacca gidenler Kâbe'yi tavaf ederler. Safa ve Merve tepeleri arasında hızlı hızlı yürürler. Arafat Dağı'nda bir süre kalırlar. Yani vakfe yaparlar. Mina'da şeytan taşlarlar. Yakup,

- Ben televizyonda o şeytan taşlamayı görmüştüm. Pat pat atıyor herkes taşları. Şeytanın işi çok zor. Merve parmak kaldırdı:

- Şeyyy ben küçükken annem ve babamla hacca gitmiştim, dedi.

Hepimiz çok şaşırdık. Sınıftakiler hep bir ağızdan "AAAaa!" "Vay canına!" demeye başladı. Bizim sınıfta hacca giden biri vardı. Ama o daha çocuktu, nasıl olmuştu da hacca gitmişti?

Anne ve babası hacca gitmeye karar verdiklerinde, Merve küçükmüş ve onu bırakacak yerleri de yokmuş. Onu da götürmeye karar vermişler. Merve o günleri hiç unutmuyormuş.

Ben de olsam unutmazdım herhalde. Ne kadar güzel. Sınıfımızda bir hacı varmış da, haberimiz yokmuş. O kadar mutlu olduk ki.

Zil çaldığında hepimiz Merve'nin başına üşüştük. O kadar çok sorumuz vardı ki. Hepimiz oraları çok merak ediyorduk. Merve hatırladığı kadarıyla anlattı. Ama bana en ilginç geleni "şeytan taşlama" oldu.

Allah, Hz. İbrahim'den oğlu İsmail'i kurban etmesini istemiş. Hz. İbrahim, oğlu İsmail'i kurban etmek için yola çıkmış. Şeytan yolda onun aklını çelmeye çalışmış. Hz. İbrahim onu tanımış

ve kovmuş. Şeytan boş durmamış, bu sefer de, Hz. Hacer'in yanına gitmiş. Onun merhametini kullanmak istemiş ama Hz. Hacer,

- İsmail'i bize veren Allah'tır. O dilerse alır, diyerek şeytana karşı çıkmış.

Şeytan boş durmamış, Hz. İsmail'e gelip,

- Baban seni öldürecek, demiş.

Hz. İsmail de şeytanı kovmuş. Şeytan ısrar edince, Hz. İsmail onu taşlamayı denemiş. Şeytan yine gelmiş. Bu olay 3 kez tekrarlanınca, şeytan ümidi kesip uzaklaşmış. İşte Müslümanlar o günden sonra hac ziyaretleri sırasında, şeytanı temsili olarak taşlamaya başlamışlar. Yakup,

- Ben hacca gitsem, şeytanın kafasına kafasına atardım taşları, diyerek güldü. Merve,

- Şeytanı görmüyorsun ki, sadece temsili olarak taşlıyorsun, deyince,

- Olsuuun, ben yine de çakardım kafasına, dedi.

Hepimiz çok güldük. Bu Yakup çok âlem.

Annemle babamdan bir müddet ayrı kalmak çok hoşuma gitmemişti belki ama onların güzel

bir sevap alacaklarını bilmek, beni çok rahatlattı. Hem kardeşlerime de ablalık yapacaktım. Bu benim için de iyi bir tecrübe olabilirdi. Hem dedemle babaannem de başımızdaydı zaten.

Sevgili Günlük,
Merve'nin anlattıklarından sonra dua ettim. İnşallah ben de hac ziyareti yapabilirim, Allah bana bunu nasip eder.

Develerin Sırları

Sevgili Günlük,

Bugün okulda fen dersinde yeni bir konuya geçtik. İlginç bir ünite aslında. Canlıların çevrelerine nasıl uyum sağladıklarını anlatıyor. Kutup ayısının, penguenlerin, develerin ve kaktüsün çevrelerine nasıl uyum sağladıklarını konuştuk. Öğretmenimiz, "Allah her canlıyı, yaşadığı ortama uygun şekilde yaratmıştır." dedi. Aslında tam olarak da anlamamıştık. Nasıldı? Yani kutup ayısı, soğuk yerlerden başka bir yerde yaşayamaz mıydı? Ya da develer sadece çölde mi yaşayabilirdi? Peki, biz insanlar nasıl oluyordu da, hem sıcakta, hem de soğukta yaşayabiliyorduk? Soru sormak için parmak kaldırdığım sırada zil çaldı. Teneffüste arkadaşlarımla bu konuyu konuştuk. Aycan,

- Develer kumda gözlerini kapatıyormuş, kirpikleri çok uzun olduğu için de gözlerine hiç kum girmiyormuş, dedi. Yakup güldü:

- Hiç duymamıştım, dedi.

Pek inanmadı galiba. Ama Aycan bu konuda çok ısrarlıydı. Bir belgeselde izlemiş. Hatta,

- Kulaklarının içinde de kıllar varmış. Bu kıllar da kulağına kum girmesini engellemek içindir, dedi. Yakup,

- O zaman berbere gitsin, dedi ve gülmeye başladı. Aycan biraz kızdı aslında:

- Sana da bir şey söylenmiyor Yakup, hem bilmiyorsun, hem de konuşuyorsun, diyerek, sınıftan çıktı.

Yakup hep böyle yapıyordu sahiden de. Bir gün önce de matematik dersinde bilmediği bir konu hakkında konuşmuş, öğretmenimizi kızdırmıştı.

- Neden böyle yapıyorsun, dedim.

- Ne yapıyorum ki, diye çıkıştı.

İşte asıl mesele buydu. Yakup, insanların kalplerini kırıyor ama bunu fark etmiyordu. Özür dilemeyi

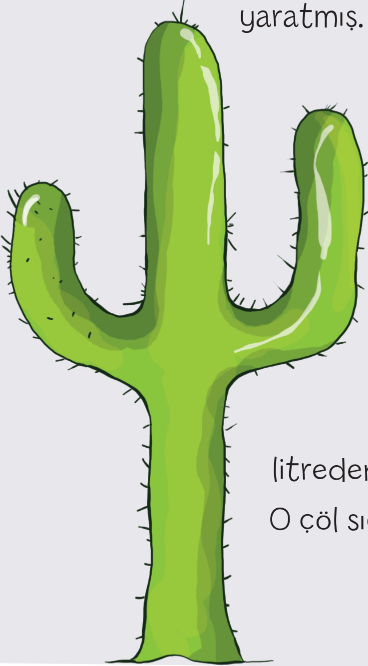
bilmediği için, herkes ondan uzaklaşıyordu.

Bir sonraki dersimiz, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisiydi. Konuyu öğretmenimize anlattık.

- Allah isteseydi, onun kulağındaki uzun kılları ve kirpikleri yaratmazdı, böyle yarattığına göre mutlaka bir sebebi vardır, dedi.

Aynen düşündüğüm gibiymiş. Öğretmenimiz,

- Çöllerde kum fırtınaları çıkar, bilir misiniz? İşte o kum fırtınalarında develerin kulaklarına ve gözlerine kum girmesin diye Allah onları öyle yaratmış.

Aycan hemen arka sırada oturan Yakup'a döndü, "Gördün mü?" der gibi baktı. Yakup ise hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Öğretmenimiz, konuyu daha iyi anlayabilelim diye, başka örnekler de verdi.

- Çölde yaşayan devenin 100 litreden fazla su alabilen bir midesi var. O çöl sıcağında susuz kalmasın diye.

Ayak tabanları da kumlarda rahatça yürüyebilecek şekilde yaratılmıştır. Develerin ayakları kuma değdiğinde yayılır ve büyür. İşte o yüzden kuma batmadan yürüyebilirler, dedi. Ben hemen atıldım:

- Peki o kızgın çöl sıcağında ayakları yanmaz mı?

Öğretmenim bütün sorularımıza kolayca cevap veriyordu:

- Ayak tabanında çok kalın bir deri var o yüzden ayakları yanmaz.

Yakup meraklı gözlerle öğretmenimize bakıyordu:

- O zaman bizim Tekir Kedi çölde kalsa yaşayamaz değil mi, diye sordu.

Evet, Tekir Kedi çölde kalsa, nasıl yaşayabilirdi ki? Bir kum fırtınası olsa, uzun tırnakları ile tutunabileceği bir yeri bile yoktu. Kum fırtınası onu havaya uçurur, alır götürürdü.

Veya bir serçe kuşu nasıl yaşardı çölde? Öğretmenimiz, o sırada Kur'an-ı Kerim'den bir ayet okudu: "Deveye bakmıyorlar mı, nasıl yaratılmıştır!" (Gaşiye Sûresi, 17. ayet)

Hepimiz çok şaşırmıştık. Öğretmenimiz başka örnekler de verdi. Kaktüs bitkisinin diken şeklindeki yaprakları da çöl şartlarına uygunmuş. Çok sıcak çöl koşullarında rahatça yaşayabiliyorlarmış. Bizim sınıftaki mor menekşe, çölde kesinlikle yaşayamaz, kurur gidermiş.

Bugünkü dersimiz bu konuları konuşarak geçti. Öğretmenimiz aklımızdan geçen bütün sorulara çok güzel cevaplar verdi. Yaratılan bütün varlıklar, çevreleri ile nasıl da uyum içindeydi. Bir deve çölde rahatça yaşıyorken, kutup ayısı buzların içinde yaşıyor ve rahat ediyordu. Bizim sınıftaki menekşe, saksısının içinde rahatça yaşayabiliyordu.

Sevgili Günlük,
Bir deve çölde 10 gün
boyunca aç susuz yaşayabiliyor,
kutup ayısı buzların altına
kazdığı evinde, aylarca uyuyor.
Allah, her şeyi ne kadar da
güzel yaratmış.

Sadaka Ver Mutlu Ol!

Sevgili Günlük,

Arkadaşlarımla servise binerken biraz acele ettik sanıyorum. Ömer az kalsın düşüyordu. Son anda koltuğun ayağına tutunabildi de, şükür bir şey olmadı. Öğretmenimiz kızdı biraz:

- Çocuklar, kocaman oldunuz ve sırayla servise binemiyorsunuz. Nedir bu aceleniz?

Hepimiz çok utandık, öğretmenimiz doğru söylüyordu:

- Siz birbirinize saygı göstermezseniz, hiç kimse size saygı göstermez. Nasıl bir toplum oluruz o zaman bir düşünsenize, dedi. Sonra sesini biraz yumuşatarak,

- Birbirinizin haklarını koruyun çocuklarım, ecdadımızın güzel ahlakını hatırlayın.

Bunları şimdi öğrenirseniz, gelecekte iyi insanlar olursunuz.

Sonra aklına aniden bir şey gelmiş gibi gözleri ışıldadı.

- Gezimizin ilk durağını değiştirdim. Daha önce size başka bir şey göstermek istiyorum.

Herkes birbirine baktı. Öğretmenimiz bizi nereye götürecekti acaba? Çok merak ediyorduk. Servis hareket ettiğinde, içimdeki sevinç ve heyecan daha da arttı. Acaba nereye gidiyorduk? Beren bana dönüp,

- Nereye gidiyoruz acaba, diye sordu. Ben de bilmiyordum ki, öğretmenimiz bize sürpriz yapacaktı herhâlde. Beyza,

- Bence çok gizli bir yer, dediğinde, Yakup söze karıştı:

- Gizli bir yer olsa, hepimizi götürmezdi ki. Bu kadar kalabalıkta, gizlilik falan kalmaz. Ömer söze karıştı:

- O gizli yer hikâyeleri filmlerde oluyor.

Ben farklı bir şey düşünüyordum.

– Bence bize ders verecek bir yere gidiyoruz, dedim.

Hepsi beni haklı buldular. Öğretmenimiz bizim bir şeyler öğrenmemizi istiyordu. O zaman bizi öyle bir yere götürmeliydi.

Servis yolun kenarında durduğunda, herkes birbirine baktı. Etrafımızda müze, tarihi eser gibi bir şey yoktu. Galiba servis bozuldu diye aklımdan geçirirken, öğretmenimiz seslendi:

– Çocuklar, hadi bakalım aşağıya iniyoruz. Yakup bana yaklaşıp,

– Galiba yaramazlık yaptık diye bizi burada bırakıp kaçacaklar, dedi ve gülmeye başladı.

Ben de güldüm ama aklım da karışmıştı doğrusu. Öğretmenimiz bizi nereye götürüyordu?

Sokağın tam başında bir taş vardı sadece. Eski bir mermer sütuna benziyordu. Öyle çok gösterişli bir şey de değildi. Mermerin üzerinde çukur bir bölüm vardı. Mermer sütunun etrafında toplandık. Öğretmenimiz,

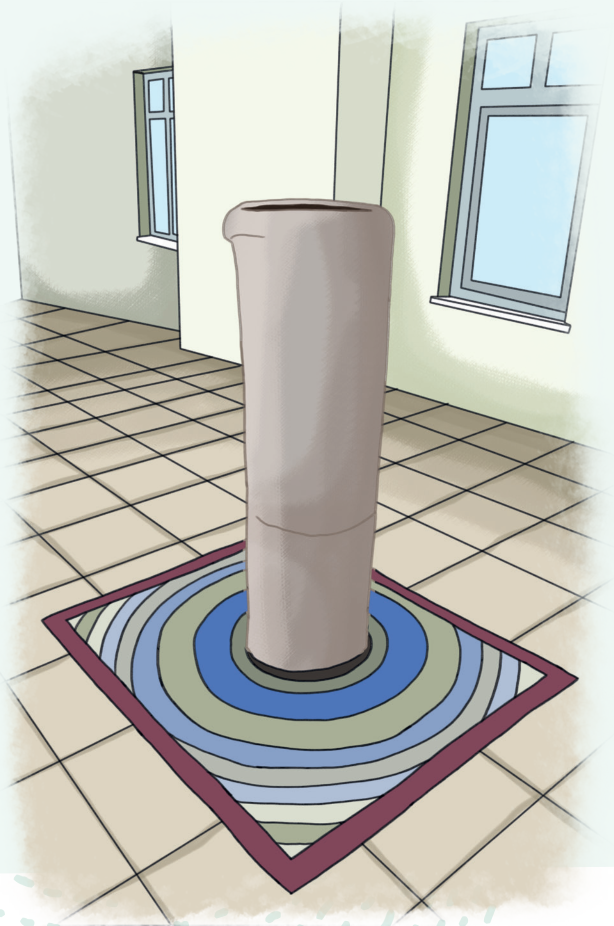
– Bu taşın ne olduğunu biliyor musunuz, dedi.

Yakup,

- Taaaaaaaşşş, diyerek, gülmeye başladı.

Kimsenin gülmediğini gören Yakup sustu ve bir adım geri çekildi. Öğretmenimiz,

- Sadaka nedir, diye sordu sonra.

Biraz önce taştan bahsederken, şimdi konu sadakaya nasıl gelmişti, biz de anlamadık doğrusu. Ben parmak kaldırdım:

- Allah rızası için yapılan yardımlar, dedim.

- Aferin Betül, dedi öğretmenim.

- Bir insanın Allah rızası için yaptığı her türlü yardım ve iyiliğe sadaka denir, dedi. Yakup güldü:

- İyilik mi? Sadaka sadece parayla yapılmaz mı öğretmenim? Yani ben Ayşe teyzenin poşetlerini taşımasına yardım edersem, bu sadaka mı oluyor?

- Aynen öyle oluyor, dedi öğretmenimiz.

Şaşırmıştık, birine para verdiğimizde sadaka vermiş oluyorduk da, iyilik yapmak da sadaka sayılıyormuş. Öğretmenimiz,

- Birine gülümsemek bile sadakadır, dedi. Sadaka fikri kafamızda tam olarak yerine oturmuştu işte. Peki, bu taşla sadaka konusunun ne ilgisi vardı? İşte onu anlayamadık. Ömer de anlamamış olmalı ki:

- Peki, bu taşla sadakanın ne ilgisi var öğretmenim, diye sordu. Öğretmenimiz gülümsedi:

- Söyleyin bakalım, ne ilgisi var? Yakup atıldı:

- Eskiden sadaka verenler bu taşın üstüne çıkıp, sadakalarını buradan mı atarlarmış? Öğretmenimiz,

- Böyle verilen bir sadaka, sadaka sayılır mı sence? Sadaka öyle havalara atılarak, insanları rencide ederek verilebilir mi? Sadaka verecek olan insanlar, vereceği sadakayı kimseye göstermemeye çalışarak, bu taşa bırakıp oradan uzaklaşırlarmış. Gece de sokaklar tenhalaşınca ihtiyaç sahipleri bu taşlardan sadece ihtiyacı kadarını alıp giderlermiş.

Hepimiz o kadar çok şaşırmıştık ki, aynı anda "Aaaaaaaa!" diye bağırdık. Ömer,

- Yani taşın üstündeki bütün paraları almazlarmış öyle mi? Vay canına!

- Evet, sadece ihtiyaçları kadarını alır, gerisini kendisi gibi ihtiyacı olanları düşünme terbiyesi ile bırakırlarmış. Ve bu taşların adına da "Sadaka Taşı" denirmiş.

Sadaka taşı, aslında ne kadar da incelik gerektiren bir şey. Kimse sadakayı vereni ve alanı bilmiyor. İnsan şaşırıyor doğrusu. Öğretmenimiz,

- Peki, sadaka-i cariye nedir? Bunu bilen var mı, diye sorduğunda, hepimiz birbirimize baktık.

Acaba neydi? Ben de hiç duymamıştım daha önce. Yakup ağzını açtı, tam bir şey söyleyecekti ki, ne düşündü bilinmez vazgeçti ve sustu. Öğretmenimiz,

- Yakup bir şey mi söyleyeceksin, dediğinde, kafasını sağa sola sallayarak,

- Iıhhhh, dedi.

Sadaka-i cariye ise yapılan köprü, çeşme ya da bir ilim eseri olabiliyormuş. İnsanlar öldüklerinde amel defteri kapanırmış ama toplum için sadaka-i cariye bırakanların amel defterleri hiç kapanmazmış. İnsanlar o çeşmeden su içtikçe, o köprüden geçtikçe ölen kişiye sevap yazılmaya devam edermiş.

Sevgili Günlük,

Büyüdüğümde, böyle bir eser bırakmayı çok isterim. İnşallah, Allah bana da nasip eder. Düşünsene, insan ölse bile arkasından sevap yazılmaya devam ediyor. Bundan daha güzel bir şey var mı?

Tabiatın Meteoroloji İstasyonları

Sevgili Günlük,

Meteorolojinin hava tahminleri yapmasına bayılıyorum. Bunu nasıl yaptıklarını hep merak ediyordum. Öğretmenimiz fen dersinde bunlardan bahsetti. Gözlemler yapılıyormuş, sonra bunlar analiz ediliyor ve tahminlerde bulunuluyormuş. Meteorolojinin çok büyük radarları, uyduları, yer gözlemevleri varmış. Genellikle kar yağacağı zaman, günü ve neredeyse saatini bile tahmin edebiliyorlarmış artık. Çok şaşırıyorum bu işe.

Sınıftaki arkadaşlarımdan bazıları, büyüdüklerinde burada çalışmak istediklerini bile söylediler. Yakup da gökyüzüne gönderilen balonlardan bahsedildiğinde adeta yerinde zıplayıp,

- Gökyüzüne balon mu gönderiyorlarmış, vay canına! diye bağırdı.

Sanırım sırf balonlar yüzünden orada çalışmak istiyor. Ders sırasında Yakup parmak kaldırıp,

- Benim anneannem de yağmur yağacağını biliyor. Onu da meteorolojiye alsalar, çok işlerine yarar, deyince hepimiz çok güldük.

Konuşurken olay başka yerlere kadar geldi. Hayvanların meteorolojiye ihtiyaç duymadan, kendi kendilerine hava tahminleri yaptıklarını söyledi öğretmenimiz. Aslında bu çok şaşırtıcıydı.

- Kargalar alçaklarda uçarsa eğer, hava bozacak demektir, dedi öğretmenimiz. Örümcekler ağ örmeye devam ederlerse, havalar iyi gidecek demektir. Eğer ağ örmezlerse, havalar soğuyacak, yağış gelecek demektir.

Hepimiz çok şaşkındık. Onlara bu ilmi veren Allah Teâla'dan başkası olabilir mi? Onlar ne yapacaklarını bilip, ona göre yaşıyorlar.

Beren bu konuyu çok sevdi:

- Babaannemin söylediği bir şey geldi aklıma, dedi.

Onların köyünde, balıklar fırtınadan önce suyun üzerine sıçrarlarmış. Turna balığı ırmağın dibinde kımıldamadan durursa, ya rüzgâr çıkar ya da yağmur yağarmış. Öğretmenimiz gülümsedi:

- Daha önce duymamıştım bunu ama çok ilginçmiş, dedi.

Sınıftaki herkes anlatılanlardan çok etkilenmişti. Öğretmenimiz sınıfımızdaki akıllı tahtayı açıp, bize bununla ilgili bazı örnekler de gösterdi. Mesela İran'da söylenen, "Tavuk tek ayağını kaldırıp, başını kanadının altına sokarsa, yağmur yağar" inancına Yakup çok güldü ama bununla ilgili bilgisi olanlar konuyu anlamışlardı.

- Acaba bu tavuk tek ayağını öylesine kaldırıyorsa ne olacak, diye garip bir soru sordu.

İzlediğimiz videolarda çok değişik şeylerden bahsediliyordu. Kuzey Avrupa ülkelerinden, Norveç ve İsveç'te yaygın olarak söylenen, "Sırtı kaşındığı için yere yatan at, yağmurun yağacağını gösterir." sözünü de birçok İsveç ve Norveçli doğruluyordu.

At yağmurun yağacağını anlıyor ve yere yatıp sırtını kaşıyordu? Bunu neden yapıyordu acaba?

Dünyanın çeşitli ülkelerinde o ülke halkları tarafından söylenen "Kedi tırnaklarını bir yerlere geçirince, hava değişecek demektir", "Yalanan kedi, yağmuru haber verir.", "Kedi, dağa karşı pençelerini yalarsa, güneş çıkar.", "Kedi, pencerede durursa, yağmuru bekle.", "Ormanın aşağılarına inen fil, yağmuru ve güneşi haber verir." sözleri de doğrulanıyordu.

"Sincap çok ceviz toplarsa, kış da çok sert olacak demektir." özdeyişlerini ve bununla ilgili röportajları tek tek izledik.

Hepimiz çok şaşkındık. Hayvanlar ne kadar da değişik hareketlerle olup biteni anlatabiliyorlardı.

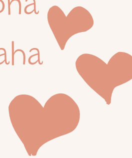
İnsanların tarihler boyunca yaptığı gözlemlere göre yağmur yağmadan hemen önce tarla farelerinin yuvalarından dışarıya fırladıkları, köstebeklerin yuvalarına bir girip, bir çıktıkları görülüyordu.

Yağmur yağmadan önce, toprak altındaki yumurtalarını dışarı çıkaran karıncaları da unutmamak lazım tabi.

Allah Teâla'nın yarattığı canlıları nasıl koruduğu, onlara verdikleri bu sezgiler ile hayata tutunmalarını sağladığı bir gerçekti. İnsan düşündükçe inanamıyordu olup bitenlere.

Sevgili Günlüğüm,
Hayatta yalnız olmadığımızı ve hiçbir canlının da yalnız bırakılmadığını bugün bir kez daha gördük. Allah'a ne kadar şükretsek az. Onu tanıyıp, ona ibadet etmek ve sevgimi daha iyi göstermek istiyorum.

Sen de günlük tutmaya bu sayfalarla başlayabilirsin!

